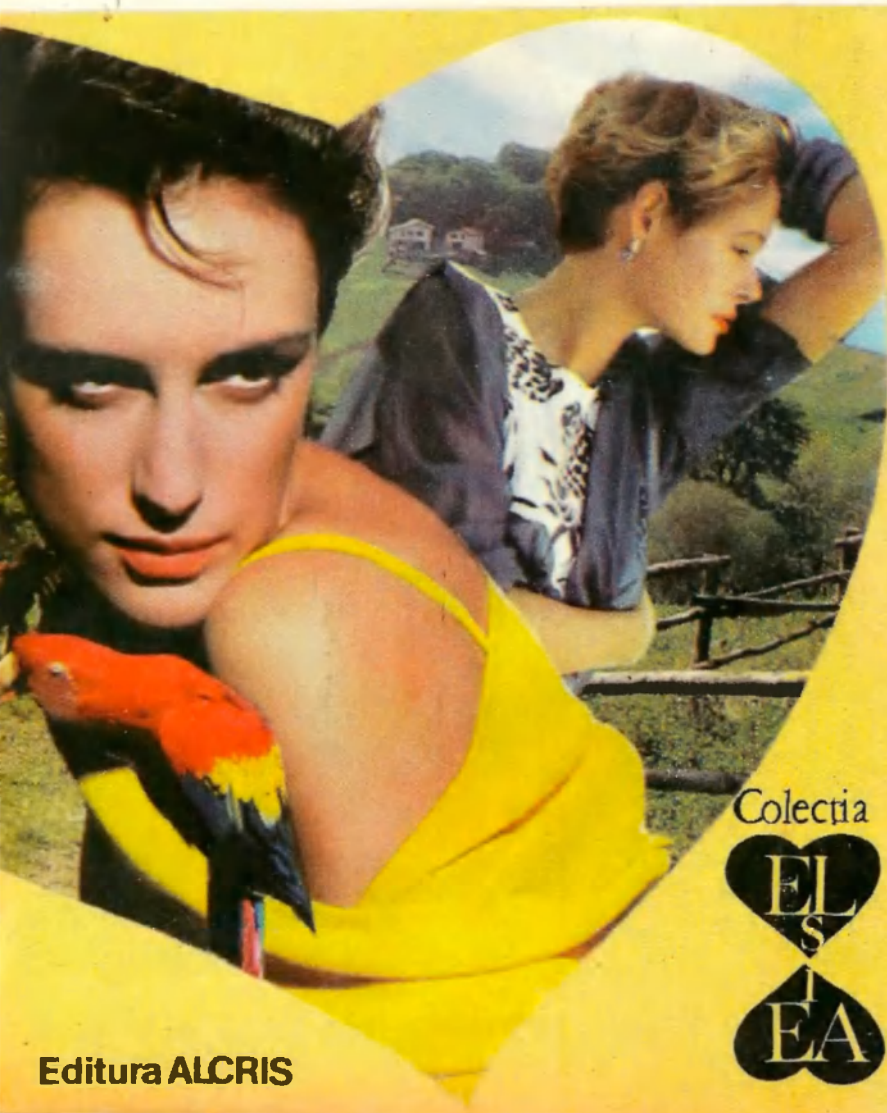


Violet Winspear

Valea Raintree



Colectia



Editura ALCRIS

VIOLET WINSPEAR
VALEA RAIN TREE



Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9169-05-8

Colecția: „EL și EA“

VIOLET WINSPEAR

VALEA RAINTREE

Traducere de
GABRIELA AGRIPINEI



BUCUREȘTI 1994

Coperta: VASILE SOCOLIUC

*Caligare și paginare computerizată
Se fusă făcută legere - R. R. R. - Imprimeria Coresti*



Nr. colilor de tipar: 11

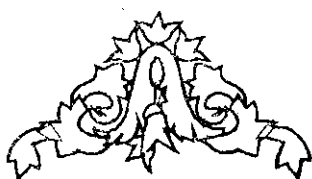
Bun de tipar: 24.11.1994

Tipărit sub comandă nr. 30.880
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
Plaza Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA



© copyright by Violet Winspear
RAINTREE VALLEY

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin editurii **ALCRIS**



CAPITOLUL I

Imaginația ei crease un tablou al văii Raintree. Realitatea era și mai extraordinară și la fel cei doi australieni înalți și bronzăți care administrau pământul și viețile angajaților lor. Viața ei, acum — constată ea cu oarecare mâhnire.

Cursa trecuse prin ținutul cu climă aproape tropicală și pe lângă lungile liziera de trestie de zahăr foșnitoare. Acum aerul mirosea a mare pentru că depășiseră granița și călătoreau de-a lungul coastei, la sud de Brisbane. Joanna privea pe geamul autobuzului și spera ca slujba pe care o găsisese să fie cel puțin la fel de interesantă ca și numele localității. Valea Raintree (a copacilor de ploaie) sunase romantic, dar s-ar putea să fie din nou dezamăgită la sfârșitul călătoriei. Ea suspină și atrase privirea persoanei care stătea lângă ea, privire ce cuprinse părul ei blond-



cenușiu, costumul bleu și mâinile subțiri fără inele. Cu toată aparența de rezervă, liniște și răceală, Joanna Dowling era cu nervii întinși la maximum. Venise în țara aceasta îndepărtată ca să fie cu sora ei Viviana și nici nu visase că sora ei geamănă era la fel de impulsivă și iresponsabilă cum fusese la șaisprezece ani când își făcuse valiza și fugise la Londra ca să devină actriță. Frumoasă și egoistă, Viviana era numai cu o oră mai mică decât Joanna, dar era diferită de ea din toate punctele de vedere. Nu-i plăcuse nimic la școală, cu excepția orelor de dans și să locuiască la o fermă cu bunica ei, mai degrabă severă, nu fusese niciodată visul vieții ei. Părăsise școala și muncise din greu să intre într-o trupă și când ansamblul a plecat în Australia, ea rămăsese acolo și își găsisse un rol la Sidney. Și apoi, veselă, îi scrisese lui Joanna să vină la ea.

„Nu este nici un neajuns, Jo“ scrisese ea în felul ei convingător. Ți-ai făcut datoria față de bunica și acum că ea renunță la fermă și se mută la sora ei, tu ești liberă să-ți trăiești viața. Vino în Australia. Vom fi din nou împreună, așa cum trebuie să fie gemenii, și nu despăr-



țiți de kilometri“. Bunica fusese împotrivă când Joanna abordase problema.

— Ia aminte la cuvintele mele, copilă, spusese ea. Vei ajunge acolo, și, invariabil, Viv te va părăsi ca să plece în altă parte. Este o pasăre călătoare la fel ca și taică-tu. Este doar farmece și egoism. Ține minte ce-ți spun, Jo. Te-a ademenit ca să te duci la ea și apoi te va abandona.

Ei bine, se întâmplase așa cum prezisese bunica. Călătoria Joannei se terminase și gemenele nu se întâlniseră, iar directorul teatrului fusese însărcinat să-i spună că Viviana plecase în Noua Zeelandă ca stea într-un nou spectacol. Era primul ei mare angajament. O șansă pe care nu o putuse rata. Își ceruse o grămadă de scuze, dar era sigură că Joanna se va descurca de minune în Australia. Nu avea nici un rost să plângă după Viviana, dar o săptămână sau două Joanna se simțise pierdută. Trăsese la un hotel mic și nu prea scump și era în holul hotelului când văduva Ontbach îi sugerase să încerce să-și găsească o slujbă la una din fermele de oi sau vaci, unde întotdeauna era cerere de fete obișnuite cu muncile de la fermă.



Joanna a parcurs coloanele de oferte de muncă din diferite ziare și privirea i-a fost atrasă de o ofertă mai deosebită. Era la o fermă de creșterea vitelor, unde era nevoie de o femeie tânără și activă pentru ajutor în casă și să țină companie unei persoane tinere. Ferma era situată într-un ținut, Valea Raintree, în partea de nord a districtului Queensland. Părea felul de slujbă potrivit pentru ea, așa că a răspuns imediat la numărul de casuță poștală indicat de anunț. Trecuseră mai multe zile când spre bucuria ei a primit un răspuns. Era un scris de mână frumos pe o hârtie de calitate bună și era semnat Charlotte Corrairie. Mrs. Corrairie a fost mulțumită de calificarea lui Miss Dowling și faptul că era englezoaică era mulțumitor. Ea va trebui să ia autobuzul de la Sidney spre Brisbane și va coborî la țărmul golfului, unde va fi întâmpinată de un membru al familiei Corrairie care o va însoți restul drumului până la Valea Raintree. Era un hotel mic acolo, numit „Peștele spadă” și acolo Miss Dowling îl va întâlni pe Mr. Vance Corrairie. Joanna era încântată de scrisoare și de asemenea dornică să se supună instrucțiunilor.



Hotelul — numit „Peștele spadă“ era modern, luminos și plin de culoare. Joanna a întrebat la recepție de Vance Corraine și a fost informată că Mr. Corraine se dusesese să facă surf și o va întâlni la bar la ora șase. Ea putea să folosească apartamentul lui dacă dorea să facă un duș după lunga călătorie.

— Oh, mulțumesc. Joanna a luat cheia cu un ușor sentiment de nervozitate. Era ceva legat de numele Vance și, în plus, faptul că omului îi plăcea surful invoca o figură subțire, iute și sigură pe sine.

— Aș putea închiria o cameră, începu ea.

Funcționarul clătină din cap.

— Nu avem camere libere, domnișoară. În afară de asta, am înțeles că Mr. Corraine va pleca imediat după ce ia masa de seară aici. Veți pleca cu dânsul, nu-i așa? A venit aici cu avionul său și va pleca înapoi spre casă.

— Avionul lui? murmură ea simțind mai mult ca niciodată că a intrat într-o familie care nu era o familie de simpli fermieri.

În apartamentul lui Vance Corraine, Joanna a făcut un duș rece, simțindu-se



încă nervoasă la gândul că un uriaș ar putea apărea brusc. S-a schimbat într-o rochie ușoară fără mâneci, cu fusta largă și moale. Apoi și-a luat valiza și a ieșit. A coborât cu liftul în hol și l-a rugat pe funcționar să-i păstreze valiza în timp ce ea făcea o mică plimbare prin Golful Șoimului. De cum a trecut de ușile duble ale hotelului, ea arăta complet diferită de fetele bronzate, cu picioarele lungi care intrau și ieșeau din hotel. Joanna avusese întotdeauna ca trăsătură caracteristică un aer retras. Ochii ei erau cenușii și niciodată încă nu lăsase un bărbat să fie destul de aproape de ea ca să remarce nuanța de albastru din ochii ei. Lumina soarelui era puternică peste golf. Trecu strada și se plimbă de-a lungul plajei urmărind surfiștii și întrebându-se care era Vance Corraine, care își pilota propriul avion și care va zbura împreună cu ea restul drumului până la Vale. Un râs de fată răsună în apropiere: o fată care arăta fără griji, semănând cu Viviana, își flutura mâna spre o figură bronzată care trecea peste vârful înspumat al unui val. Joanna îl urmări cu privirea. Era ca un zeu din Delfi turnat în bronz, pielea lui strălucind de apă în



soare. Picioarele lui erau fixate pe planșă și dinții lui erau fulgerări de alb strălucitor în timp ce un val uriaș încerca să-l răstoarne și nereușind, l-a umplut de spumă.

— Vance... Numele trecu peste apă și fata blondă râse din nou. Nimic nu te va răsturna?

— O legănare este nimic pe lângă un taur și eu am călărit o mulțime dintre aceștia, râse el. Sunt un Corraine. Joanna prinse o notă de aroganță în vocea lui și se întoarse îndreptându-și pașii spre hotel, unde s-a așezat în hol și așteptă, puțin încordată, apusul soarelui. Căldura fierbinte a soarelui făcuse loc răcorii amurgului când Vance Corraine intră în hotel în căutarea Joannei. Lumina făcu să strălucească părul ei blond în timp ce ea se ridica, întâlnind pentru prima oară privirea zeflemitoare a ochilor lui, ochi albastru închis, cu pleoapele grele, cu o claie de păr castaniu deasupra lor. Avea un aer degajat. O haină de seară albă cădea ușor pe umerii largi.

— Tu trebuie să fii Joanna Dowling, spuse el și ea își aminti vocea lui de pe plajă, adâncă și arogantă. Făcea ca



numele ei să sune mai degrabă Darling și obraji ei se colorară ușor în roz.

— Tu trebuie să fii Mr. Corraine.

— Bem ceva înainte de a lua masa? întrebă el. Cred că vrei să-mi pui câteva întrebări despre Raintree și la bar nu este așa zgomot ca aici, unde oamenii încep să se întoarcă de la plajă.

— Da, sunt curioasă să aflu despre Valea Raintree, aprobă ea cu un zâmbet.

— Ai scris în scrisoarea către mătușa mea că ești obișnuită cu treburile casnice și cele de la fermă. Sper, Mrs. Dowling, că ai spus adevărul.

— Adevărul? exclamă ea supărată și amuzată în același timp că el s-ar putea îndoi de veridicitatea celor spuse de o fată crescută de o bunică severă de la țară.

— Pot să frământ pâine, să curăț în grajd, să hrănesc porcii și să recoltez napi. Mă întreb dacă și tu poți să faci atâtea?

El a ridicat din sprâncene la răspunsul ei și apoi a râs.

— Mă declar vinovat pentru că nicio dată nu am recoltat napi, dar vezi, Mrs. Dowling — din nou făcu să sune Darling



— pari prea fragedă și albă pentru a rezista mai mult soarelui puternic de la noi. Noi locuim aproape de tropice, știi asta?

— Bănuiam, spuse ea sec. Copacii-ploaie cresc unde este foarte cald, nu-i așa?

— Florile de câmp englezești nu, spuse el cu o licărire în ochi. Puterea căldurii tropicale și clanul Corraine s-ar putea să facă să te ofilești.

— Clanul Corraine este atât de formidabil?

— Mai bine ai bea ceva înainte de a-ți răspunde la asta.

El chemă chelnerul. Joanna și-a netezit rochia pe care o cumpărase de la Londra. Picioarele ei erau mici în sandalele de piele moale și l-a simțit pe Corraine că o privea din cap până în picioare.

— Nu cred că ar trebui să te duc la Raintree, spuse el trăgănat.

Ochii ei scăpărară uitându-se la fața lui bronzată.

— Mătușa ta m-a angajat să ajut în jurul casei, nu la ocolul de vite, la Corraine.



— Vorbești pentru tine, nu-i așa? Se așează lângă ea și-și puse un cot pe spătarul scaunului în așa fel încât să o privească în față. Mătușii Charly îi plac oamenilor cu replică.

Joanna stătea încordată, dreaptă, fără să se sprijine de spătar. Dacă ar fi făcut-o, umerii ei ar fi atins brațul lui și era și așa destul de aproape de acest australian plin de vitalitate.

— Crezi că mătușa ta m-ar place și totuși crezi că nu sunt potrivită pentru slujba pe care mi-o oferă. Sunt puțin încurcată, Mr. Corraine.

El râse din nou.

— Șeful este cel care angajază și concediază.

— Șeful? murmură ea. Dar...

— Adam Corraine, vărul meu, care conduce întreaga fermă și alte două din jurul nostru. Once-Lonely și Wandaday nu sunt așa de mari, dar luăm și vitele de la una sau alta dintre ele când sunt „grase” și gata de transportat la oraș în camioanele mari pe care le folosim acum, în loc să le mănăm tot drumul. Vitele sunt păscute luni întregi pe dealurile din jurul lui Raintree, unde pământul este foarte fertil și plin de iarbă și



apoi le mână la Once-Lonely sau Wandaday.

Denumirile erau fascinante, dar Joannei îi reținuse atenția numele vărului lui Vance Corraine.

— Credeam... Gâtul aproape i se uscaseră și era bucuroasă să accepte băutura.

— Credeai că eu conduc treburile la Raintree? Vance se uită la ea zeflemitor. Eu sunt mâna dreaptă a lui Adam. Ca să spun așa, împărțim conducerea fermelor, dar el e șeful. Am crescut împreună la Raintree, dar bunicul nostru, Kingsley Corraine, l-a format pe Adam ca să-l urmeze la conducere după moartea lui. Vezi, Joanna, tatăl meu a fost fiul risipitor care luându-și partea a cheltuit-o la oraș. Tatăl lui Adam a muncit zi și noapte pentru bătrân, apoi a venit războiul. A murit în Burma și bătrânul s-a întors către Adam și nu l-a slăbit nici o clipă, transmitându-i dorința de a face din Raintree și fermele ce depind de ea cele mai invidiate din Queensland. Când King, cum îl numeau toți pe bătrân, a murit, eu am devenit al doilea om la conducerea fermelor după Adam. King întotdeauna spunea că eu sunt



farmecul și Adam brațul. Vance s-a uitat la băutura din mână sa și un zâmbet mic i-a răsucit colțul gurii.

— Cred că pot să spun că Adam îi seamănă bătrânului, că are mândria lui Raintree în oase.

Joanna a avut un sentiment contradictoriu față de omul pe care nu-l întâlnise și care avea puterea să o lase să stea la Raintree sau să o trimită înapoi în oraș și între oamenii unde cineva ca ea s-ar simți chiar și mai singură ca la țară.

— Nu te-am speriat cu ceea ce ți-am spus despre vârul meu Adam, nu-i așa? Vance își ridică privirea încet.

— Pare un dictator, dar eu sunt sigură de posibilitățile mele și vreau să le dovedesc. Nu-mi vei refuza această șansă, Mr. Corraine, nu-i așa?

— Nu ți-aș refuza nimic, Miss Dowling. Iar numele ei suna ciudat.

— Se scrie DOW, răspunse ea.

— Bănuiesc că da. O privi direct în ochi și zâmbetul lui era fermecător.

— Dacă accentul meu schimbă numele tău, atunci mai bine mi-ai da voie să-ți spun Joanna. Aici toți folosim



numele mic. Este foarte mult pământ, o mulțime de vaci, dar nu foarte mulți oameni. Suntem prietenoși, spre deosebire de orășeni, deoarece suntem la mare depărtare unii de alții. Uneori îi știu numai după nume, deoarece singurul nostru contact este prin radio. Zâmbetul îi era zeflemitor.

— Nu știi ce înseamnă singurătatea unui astfel de ținut ca Raintree. Nu știi că înseamnă să fii la mile depărtare de oraș, să consulți un doctor prin radio, să dorești să auzi sunetul vocii unei femei.

— Pot învăța, spuse ea. Nu sunt o fată de oraș. I-am explicat mătușii tale în scrisoarea mea că îmi trebuie puțin timp să mă adaptez obiceiurilor unei ferme din Australia. Nu a avut nici o obiecție la asta în răspunsul ei și părea doritoare de o englezoaică care să o ajute la treburile casei.

— Mătușa Charly este ea însăși englezoaică și a rămas cu nostalgia țării de baștină. Problema este — Vance se opri când chelnerul le umplea paharele — că dacă Adam nu ar fi fost plecat la Once-Lonely pentru instalarea noului acoperiș, s-ar fi opus să răspundă cererii tale de serviciu.



— Și tu crezi că nu prea am șanse, îl întrerupse Joanna. Pentru că sunt prea tânără și străină, aș putea să stric rosturile și să-l supăr pe șef. Ai vorbit de singurătate, Mr. Corraine. Poate mătușăta este singură și simte nevoia unei englezoaice care să-i amintească de țara ei. Cu siguranță că Adam Corraine permite oamenilor să fie uneori și vulnerabili?

Vance Corraine zâmbi la izbucnirea ei.

— Cu mult timp în urmă, King s-a supărat pe Adam și l-a plesnit cu biciul peste umeri. Adam a înhățat biciul și l-a făcut bucăți și de atunci nimeni nu l-a mai văzut vreodată atât de furios și atât de puternic rănit. Nimeni nu s-a mai apropiat de Adam de atunci. El este brațul, care este puternic și lung și toți sunt ținuți la distanță.

— Pare mai degrabă distant, murmură Joanna și se simți uimită de felul cum se crispase, aproape auzind șuierul biciului căzând pe umerii lui Adam Corraine. Îi apărură cu claritate în fața ochilor asprimea acestor oameni, diferența profundă dintre înfățișarea lor și viața lor în acele ferme mari din acest pământ sălbatic.



— Poate că nu realizează că mătușa ta e singură, adăugă ea.

— Asta este pericolul pentru femei aici, admise Vance. Dar mătușa Charly este destul de activă pentru vârsta ei și are o grădină formidabilă — Bonney este cea singură.

— Bonney este persoana tânără menționată în anunțul mătușii tale? întrebă Joanna.

— Bonney are aproape optsprezece ani, spuse Vance. Șeful i-a oferit un cămin când părinții ei au venit în timpul inundațiilor de acum patru ani. Bonney a fost la internat la Melbourne și Adam a adoptat-o într-un fel, fiind un prieten al tatălui ei. Am impresia că mătușa Charly a început să o găsească puțin cam obositoare.

După cină au ieșit puțin în grădină, plimbându-se pe o alee străjuită de copaci înfloriți.

— Ai zburat vreodată cu avionul în zori? întrebă Vance.

— Nu. Inima Joannei începu să bată mai repede la acest gând. Văzu buzele lui Vance curbându-se într-un zâmbet și deodată păru uimită că-l cunoaște pe acest om atât de puțin. Era ceva în el



care o făcuse să se simtă ca și cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Joanna, în noaptea asta vom zbura printre stele și vei vedea Valea Raintree la ivirea zonilor, când dealurile cenușii devin aurii. Poate că sunt puțin rău să te las să privești valea Raintree pentru prima oară în felul ăsta, deoarece ești tipul de persoană care se va îndrăgosti de acest loc la prima vedere.

— Rău, pentru că s-ar putea ca Adam Corraine să nu mă vrea la Raintree?

— Ai spus că ești pregătită pentru o astfel de posibilitate, dar Adam, așa cum îl știu eu, este omul care alege ce-i place pentru Raintree și exclude fără ezitare ce nu-i place.

Dintr-odată, Joanna deveni nesigură... dacă văzând Raintree o să-l îndrăgească, atunci ar fi mai bine să nu mai zboare cu Vance până acolo.

El se mișcă și ea-i simți atingerea pe braț. O apucă de bărbie cu o mână și-i ridică fața spre el.

— Nu te pierde cu firea, Joanna Dowling. Dacă vărul meu nu te va lăsa să stai la Raintree, atunci pur și simplu mă voi însura cu tine.



Ea simți nota de umor din vocea sa, dar în același timp se îndepărtă de el cu un râs ușor.

— Nu trebuie să faci astfel de propuneri așa de ușor, spuse ea fără emoție. Într-o zi, o fată va mușca din momeală și te vei trezi cu o nevastă, fără să o dorești cu adevărat.

— Joanna, nu acționezi niciodată din impuls?

— Sunt prea cu picioarele pe pământ.

— Tu? râse el. Joanna, tu ești periculos de romantică.

Lumina zilei se revărsa și o trezi pe Joanna din somnul în care căzuse.

— Este cafea în termosul din spatele tău, zâmbi Vance la ea în timp ce ea se mișca și întoarse spre el o față adormită cu părul ciufulit. Toarnă două căni, în curând vom fi deasupra văii.

— Am adormit, spuse ea somnoroasă.

— Da, spuse el uitându-se în ochii ei, pe umărul meu.

— Oh. Puțin încurcată, găsi termosul în sacul pe care el îl adusese la bord seara trecută împreună cu senșiuri cu carne pe care le mâncaseră în timpul zborului printre stele. Fusesse o expe-



riență unică și magică și Joanna simți inima bătându-i mai repede când realizează că zborul se apropia de sfârșit și în curând trebuiau să aterizeze la Raintree. Cafeaua fusese fierbinte și Joanna se trezi complet și începu să privească peisajul peste care zburau. A văzut pădurea tropicală care acoperea versantul muntelui, bogată, de un verde dens, unde râurile străluceau ca panglicile de argint, străjuite de mangrove negre și în care pluteau crocodili uriași.

— Este jungla adevărată, spuse Vance, plină de liane, copaci biciuitori și lilieci mari. Copacii biciuitori sunt la fel de răi ca și numele și se ascund pe sub ferigi uriașe și nevinovate și plante târâtoare. Ce loc grozav pentru vânătoare! Râse când o văzu pe Joanna că-l privește cu ochii măriți.

— Te-am prevenit că Raintree este un loc neîmblânzit. Suntem la sute de mile depărtare de orice loc civilizat și viața merge înainte, cu excepția câtorva îmbunătățiri tehnice — totul este la fel ca atunci când primul Corraine venit din Anglia a traversat ținutul în căruță. Era împreună cu tânăra sa soție și primul lor fiu s-a născut în colibă.



— Este o mândrie să fii puternic și încrezător în tine, nu-i așa Vance?

— O am în sânge, Joanna. Nu putem trăi astfel. Când eu și Adam eram mici, mergeam la vânătoare cu King. Am învățat de mici cum se călărește noaptea, să mănăm vacile și să le cântăm vechi balade ca să le calmăm. Dormeam lângă focul de tabără.

— Păceai la fel de obișnuit cu apa Golfului Șoimului. Privi profilul lui și-și aminti de corpul lui perfect, bronzat, stropit cu spuma argintie a valurilor.

— M-ai văzut, exclamă el.

— Da, te-am văzut făcând surfing. Ești cu mult mai sofisticat decât mi-am imaginat.

— Oamenii sunt rar așa cum ni i-am închipuit. El zâmbi. O să-l apuce tremuratul pe șef când o să te vadă — uită-te jos, Joanna, zburăm peste cirezi.

Ea scrută cu privirea prin geamul carlingii și acolo jos, departe, era o masă imensă de coloane maro care se mișcau spre vârful înșorit și plin de iarbă al dealului, atât de multe că rămăsese fără respirație. Printre ele erau călăreți care văzuți de sus aveau mărimea unor jucării.



— Niciodată nu am văzut așa ceva, suspină ea. Este înfricoșător să călărești în masa aceasta mișcătoare de vaci?

— Te obișnuiești cu asta, chicoti el. Mânarea vacilor este cea mai grea slujbă când este cald și secetă și turma este în mișcare și s-ar putea ca următoarea adăpătoare să fie secată. Lucrurile au devenit mai ușoare, de când Adam a hotărât să le expedieze de la o fermă la alta în camioane mari.

— Oamenii încep munca foarte devreme, remarcă Joanna, deoarece soarele nu se ridicase cu mult peste vârful muntelui.

— Și se duc la culcare târziu, după ce se întunecă, deoarece la prânz, când soarele este sus, se odihnesc. Acum zburăm chiar peste vale, Joanna. Vezi stâncile acelea gri și cheile — este un pod peste ele care te duce direct la casă, iar în spatele casei, ca o grădină mare și sălbatică, se întinde pădurea copacilor de ploaie. Valea, pădurea și tot pământul din împrejurimi aparțin familiei Corrairie. Asta este lumea noastră. Nimeni nu poate pătrunde în ea, decât dacă-i permitem noi.



— La fel ca familia Dowling spuse ea cu uimire, gândindu-se la fată, la Bonney care se simțea singură aici. Cum putea să se simtă singură când trăia în mijlocul acestei frumuseți sălbatice? Orașul și luminile lui? Magazinele, restaurantele și distracțiile atât de iubite și de sora Joannei?

— Am ajuns. Vance opri motorul și ridică sprâncenele când o văzu pe Joanna netezindu-și părul și având din nou privirea calmă.

— Știi, îmi placi mai mult cu părul ciufulit, spuse el târăganat.

— Vărului tău trebuie să-i fac impresie bună. Ei bine, sunt gata. Își netezi părul, puse rujul și peria în poșetă și îi zâmbi lui Vance înainte de a-și pleca ochii în fața privirii lui intense. Purta o jachetă de pânză groasă pe care i-o dăduse Vance în timpul zborului, care era mult prea mare pentru ea, așa că arăta oarecum neajutorată în ea. Scarele lumina carlinga făcând părul și pielea ei să pară foarte albe. Ea era atât de emoționată încât Vance se aplecă spre ea ca și cum l-ar fi atras un magnet.

— Nu este treaba lui Adam, dacă eu vreau să fraternizez cu fata din casă, spuse el cu răutate.



— Nu am fost angajată, încă. Se îndepărtă de el, speriată, deoarece carlinga era mică și el atât de lat în umeri și ochii îi erau albaștri ca adâncul mării.

— Nu ar fi mai bine dacă am coborî? întreba ea nervoasă.

— Ești așa de nerăbdătoare să te întâlnești cu Adam?

— Este bine ca doctoria amară să fie luată dint-o înghițitură, obișnuia să spună bunica mea.

— Doctoria în cazul ăsta s-ar putea să nu aibă un efect benefic. El strânse fularul de lână în jurul gâtului ei.

— Ți-am spus seara trecută, dacă Adam vrea să te trimită înapoi? El veni și mai aproape.

— Asta ar fi o prostie, îl înfruntă ea, ținându-l la distanță cu o mână pe umărul lui.

— Vai, o fată cu idealuri. Zâmbetul lui era răutăcios și atrăgător în același timp. Ne pregătim singuri iadul, nu? Altcineva se îngrijește să ne facă raiul?

— Este vorba de dragoste, nu-i așa? spuse ea simplu.

— Sună grozav, dacă ar fi să o găsești. El deschise carlinga și deodată căldura soarelui și atmosfera de la Raintree o



înconjurară pe Joanna în timp ce coborâra din avion. Oamenii care veniseră să descarce lăzile de provizii și piese de mașină se holbară la ea, o siluetă subțire într-o jachetă de pânză groasă peste o rochie ușoară. Nu era nici o îndoială în ochii care o priveau că de mulți ani nu mai fusese văzut așa ceva la Raintree. Părul ei blond, privirea rezervată, extrem de englezească și ochii ei mari, întrebători și totuși timizi uimeau. Oamenii se uitau uluiți și când tăcerea a fost spartă de zgomotul puternic de copite, capetele s-au întors să privească la călărețul care se apropia cu repeziciune. Joanna clipi când lumina puternică a soarelui o orbi și apoi auzi pe cineva spunând:

— Este șeful, mai bine am începe să descărcăm avionul.

Vance stătea cu un deget băgat în cingătoare, în timp ce calul castaniu galopând ca la curse se apropie și opri la mică distanță de avion, fată și grămadă de oameni. Călărețul rămăsese călare, sprijinindu-și brațul de șa.

— Bună, Vance spuse el și în tot acest timp o privea pe Joanna cu niște ochi atenți și scormonitori ce păreau că



aruncă fulgere. El purta o pălărie pe ochi, o cămașă în carouri și pantaloni de bumbac. Apoi, cu ușurință surprinzătoare, sări din șa și ținând frâul agățat de brațul stâng își împinse pălăria în sus astfel că soarele luminea trăsăturile feței lui bronzate. Era foarte înalt și aspru ca o piele netăbăcită.

— Ți-a trebuit ceva timp ca să te întorci la Raintree. I-a aruncat o privire vărului său și Joanna a fost uimită de asemănarea dintre ei.

Vance ridică din umeri.

— Adam, ea este Joanna Dowling, spuse el. Fata care a venit ca ajutor în casă.

Joanna stătea foarte dreaptă, cu nervii înținși la maxim, încercând să nu o arate. Asta era un bărbat care nu ar fi avut răbdare cu slăbiciunile femeiești: nici nu-i păsa că o speria de moarte.

— Bănuiesc că această tânără te-a reținut la Golful Șoimului, îi spuse el lui Vance, așa că ai uitat că aveam nevoie de dinam pentru sonda de la Once-Lonely.

— Nu am uitat și Joanna a venit cu autobuzul tocmai ieri. A trebuit să aștept livrarea dinamului...



Adam Corraine ridică din sprâncene.

— Ei bine, Miss Darling, puteai să te scutești de o călătorie așa de lungă. Eu nu angajez tinere neajutorate aici la Raintree, neavând importanță cât de mult dorește vărul meu acest lucru...

— Nu sunt neajutorată, îi tăie ea vorba, găsindu-și vocea și având în mod absolut confirmarea că era arogant și odios. Nu sunt neputincioasă și numele meu este DOWLING.

— Oh, iartă-mă. El zâmbi fără grabă arătându-și dinții puternici și albi. Despre nume, vreau să zic. A sunat ca și cum vărul meu te-ar fi mumit „dragă“.

Ea îl găsi antipatic și degetele ei se încheștară pe cureaua poșetei care-i atârna pe umăr.

— Așa cum i-am explicat și vărului dumneavoastră, Mr. Corraine, am crescut și am muncit într-o fermă de când eram copil și ar fi cel puțin cinstit să-mi acordați o perioadă de încercare înainte de a mă judeca. Așa cum stau lucrurile, știu pe unde se mulge vaca și pot să mă descurc bine la bucătărie.

— Am o mulțime de oameni care trebuie hrăniți de mai multe ori pe zi, Mrs. Dowling și nu pot vedea cum îți



strici mâinile acelea albe curățind legume sau jumulind găini sau frământând aluatul pentru pâine. Nu putem chema brutarul în fiecare zi în pustietatea asta, și adesea trebuie fripte pentru masa de dimineață câte două duzini de ouă cu carne pentru lucrătorii mei care sunt burlaci. Desigur, cei care sunt însurați mănâncă la ei acasă. Și asta este slujba. Să ajuți la bucătărie și în casă și probabil să călărești câte o oră în fiecare zi cu pupila mea și să joci tenis cu ea.

Părea, după strălucirea din ochii lui gri-albăstrui, că găsește o imensă satisfacție în însușirea îndatoririlor slujbei ei. Joanna a simțit un început de ură pentru acest dictator care probabil condusesese lucrurile așa cum dorise el, după ce Kingsley Corraine murise și-l lăsase conducător la Raintree și fermele înconjurătoare. Ea voia să-i spună să-și păstreze slujba și totuși, pe de altă parte, voia să-i dovedească că se poate descurca. Și-a ridicat bărbia și a întâlnit ochii lui care o priveau provocator dar cinstit.

— Ești un jucător, Mr. Corraine?
întrebă ea.

— Sunt australian, răspunse el târăgănat.



— Atunci pariază cu mine, îl provocă ea. Și dacă poți, lasă-mă să-ți dovedesc că ai greșit — măcar o dată.

— Tânără domnișoară! Gura lui se strânsese periculos pentru o clipă și apoi el râse batjocoritor.

— Ai ceva sânge rece, nu-i așa, care să rivalizeze cu înfățișarea ta. Ce fel de fermă a fost aceea unde ai crescut — curte de găini, câteva vaci, ceva varză și fructe?

— Da. Ea simți străbătând o notă de amuzament din vocea lui, dar amintindu-și de oceanul de vite peste care trecuse zburând cu avionul, ea presupuse că vreo câteva vaci și o curte de găini părea amuzant.

— O.K. Un rictus sardonice strâmbă gura lui Adam Corraine.

— Poți să stai pentru două săptămâni, dar dacă nu ești potrivită și nu poți să te adaptezi, atunci Vance te va duce înapoi la Golful Șoimului. Sincer, Miss Dowling, aș prefera o fată de la noi din ținut. Băieții se vor învârti pe aici, deoarece tu ești ceva nou și nu vreau necazuri sau bătăi între ei pentru o femeie.

— Te asigur că...



— Nu mă asigura de nimic, i-a tăiat-o el, cu o voce dură. În treizeci și trei de ani am învățat că dacă o lași moale cu ceva, atunci dai de necaz într-un fel sau altul. Bunul simț îmi spune să te trimit înapoi în Golful Șoimului, dar scrisoarea mătușii mele te-a făcut să te gândești că ești potrivită pentru slujbă și atunci este cinstit să-ți dau posibilitatea să încerci.

— Nu vreau să te supăr, Mr. Corraire, spuse ea cu răceală.

Vance, care evident încerca să fie serios, pufni în răs, ceea ce a făcut pe oameni să se uite la șef și la fată și apoi unul la altul. Treaba nu se va opri aici, un catalizator sosise la Raintree sub forma unei englezoaice subțiri și blonde.

Vance o conduse spre casă cu jeepul, prin căldura dulce a soarelui care acum se ridicase pe cer. Ea se simțea încă zdruncinată după prima ei întâlnire cu șeful și sta tăcută lângă Vance, uitându-se la arborii de cauciuc care umbreau drumul deluros spre casă, zborul păsărilor cu aripi în culori strălucitoare.

— Colibri — murmură el.

— Ea se trezi din visare și se uită la el.

— Oh, te referi la păsări?



— Da, cele zgomotoase sunt papagali.

Privirea Joannei străbătu valea adâncă și bogată pe care o străbăteau, plină de verdeată și păsări și de scânteierea strălucitoare a râurilor. Știa că ar fi putut fi fericită aici — numai dacă Adam Corrairie ar avea destulă răbdare să o lase să se obișnuiască cu toate. El a fost nepotul favorit al omului care a fost regele neîncoronat al întregului teritoriu. Favorit deoarece era mai rezistent, mai ambițios, mai potrivit să aibă grijă de oamenii de pe proprietate. Se uită la Vance și simți din nou copleșind-o preferința pentru el.

S-ar putea să semene fizic cu vărul său, dar el era de departe cel mai plăcut dintre cei doi.

Pe când se apropiau de porți, un băiețel aborigen trase un zăvor și le deschise larg. Se holbă la Joanna, își trase pantalonii și se cocoță înapoi pe bară.

— Ar trebui să fii la școală, îi strigă Vance în timp ce treceau poarta. Adoniah o să-ți rupă urechile.

Băiețelul ridică din umeri.

— Nu trebuie să știu să fac adunări ca să fiu văcar, răspunse el.



— Nu fi așa sigur. Un zâmbet răsuci colțul gurii lui Vance. Hai vino, urcă pe scară și te las la școală.

Băiețelul se uită din nou la Joanna și când ea-i zâmbi el veni în fugă și sări pe scara din partea ei.

Ea află că cei mai buni văcari ai lui Adam Corrairie erau aborigenii care locuiau la fermă cu familiile lor și aveau propriile locuințe, răspândite printre mangotieri. Clădirea școlii, din lemn, era împrejmuită cu un gard din țărushi și un clopot de bronz atârna la poartă.

— Adoniah Smittle este un alt personaj celebru, zâmbi Vance. El nu conduce numai școala, dar potcovește și caii, cântă la vioară și crește și trandafiri. Trandafiri, Joanna, în această parte a lumii — de un roșu aprins.

— Încep să cred că acest loc este cu adevărat Sbangri-la. Joanna se uită la căsuțele răspândite printre copaci umbroși, la peluzele îngrijite, la scaunele și masa de trestie unde jucării de copil zăceau în soare, la rufele albe proaspăt spălate întinse la uscat. Gâște domestice se plimbau țanțoșe prin iarba grasă și o femeie subțire și bronzată le făcu cu mâna în timp ce treceau pe lângă ea.



— Asta este Lenita, soția de origine italiană a unuia dintre văcarii noștri. Nu de mult ea a născut un băiețel și Boye este foarte mândru de fiul său.

— Un pictor ar face avere dacă ar picta peisajul de aici, exclamă ea.

Vance chicoti.

— Mătușa Charly este un pictor amator inspirat. Două dintre picturile ei sunt atârinate pe pereții din casa mea.

— Nu stai împreună cu restul familiei? se minună Joanna de deosebirea dintre ei și vărul său.

— Prefer o căsuță de burlac, spuse el. Va trebui să mă vizitezi, Joanna. Te vei simți foarte bine.

Ea-l auzi și-i zâmbi absentă, deoarece toată atenția ei era îndreptată spre casa pe care tocmai o zărise, casă construită de King Corrairie cu mult timp în urmă, încoronând vârful plat al dealului. Era odihnitoare și, ca orice casă bună, avea pereții acoperiți cu un nor de bugainvillea mov. Fațada era ornată cu balustrade grațioase de fier forjat în stil victorian și de stâlpi subțiri care susțineau o verandă mare și umbroasă care înconjură casa și cu scări acoperite care



coborau spre grădină și curte. Avea un aer maiestuos așa cum era construită pe vârful dealului, având vedere spre vale. Era o reședință făcută din lemn de cedru, fier și pietre de culoare aurie, cu geamurile camerelor de la etaj deschizându-se deasupra verandei largi și acoperite. Plantele agățătoare pline de flori se încolăceau pe stâlpii verandei și acoperceau ca niște perdele moi zidul de piatră, iar de-a lungul verandei erau răspândite scaune mari de trestie și măsuțe mici. Ea-l urmă pe Vance, urcând scările și traversară veranda până la ușile duble ale casei. Căldura de afară fu înlocuită de răcoarea pe care o răspândea un ventilator în holul lung și spațios. Era o cameră odihnitoare, cu un tablou reprezentând o barcă sedefie cu pânza întinsă larg în vânt, spre cer. Vance s-a aplecat și luând clopoțelul de pe masă a sunat.

— Mătușa Charly este probabil în bucătărie, unde ajută la prepararea mesei. Bucătăria este în spatele casei, dar va auzi clopoțelul. S-ar putea să-i ia câteva minute ca să vină aici, adăugă Vance. Și-a rupt piciorul și este încă în ghips — auzi sunetul bastonului ei?



Era liniște în casă și încă o dată inima Joannei bătuse neliniștită gândindu-se dacă va fi găsită acceptabilă de noul membru a familiei Corraine.

Persoana cu bastonul se opri puțin în fața ușii și apoi împinse ușa și Charlotte Corraine apărură în-ușă. Se uită la Joanna cu ochii pătrunzători ai familiei Corraine. Privi pielea albă și ochii mari ai fetei, care nu văzuseră decât soarele blând al Angliei și încuviință bătrânește din cap.

— Da, ești englezoaică până în măduva oaselor, nu-i așa?

Charlotte zâmbi și o urmă de frumusețe apărură pe fața ei. Ea o invită pe Joanna să ia loc.

— Călătoria a fost lungă, Miss Dowling, dar plăcută, sper. Bănuiesc că o ceașcă de ceai ți-ar prinde bine? Vance, vrei să te duci la bucătărie să faci un ceai?

Vance zâmbi și o salută galant pe mătușa lui.

— La ordinul tău, Ducesă.

El ieși din cameră lăsând-o pe Joanna singură cu mătușa lui, care se lungi în scaun sprijinindu-și piciorul în ghips pe un scăunel.



— Păreai neliniștită când am intrat în cameră.

— Mi-era teamă că nu o să mă plăci, Mrs. Corraine.

— Oh, și de ce nu?

— Nepotul tău, Adam, crede că nu o să fac față muncii aspre de aici.

— Ah, Adam! Charlotte Corraine se uită zeflemitor. Ce ți-a spus de fapt?

Joanna rezumă întâlnirea cu Adam și deși încerca să vorbească cât mai calm posibil, nu putu să-și stăpânească indignarea din voce

— Bănuiesc că el crede că am venit aici pentru vacanță.

— Oamenii aspri, care trăiesc în aer liber, au adesea impresia că dacă femeia nu este negresă, este potrivită pentru trândăvie nu pentru muncă. Charlotte vorbi sec. Am nevoie de cineva de nădejde să mă ajute la Raintree, în special de când cu accidentul ăsta nenorocit și am simțit că tu ești persoana potrivită din scrisoarea ta. Îmi place de asemenea spiritul de aventură care te-a dus în Australia. Nu, copilă, Charlotte clătină din cap la Joanna, să nu-mi spui că ai venit până aici numai de dragul surorii tale. Ai venit sperând că vei găsi o viață nouă, așa



cum am făcut și eu cu mulți ani în urmă. Deși Adam și Vance mă numesc mătușă lor, eu eram numai vara lui Kingsley Corraine și prin el am început să-i scriu celui mai bun prieten al lui de aici din Queensland. Am primit o cerere în căsătorie prin poștă și deși s-ar putea să nu găsești asta romantic, m-am îndrăgostit de Logan. El a fost omorât de niște vite cuprinse de panică, chiar în ziua când am ajuns la Wandaday, unde el era administratorul lui Kingsley. Am rămas aici și apoi, după moartea soției lui King, am început să am grijă de casă.

Liniștea din cameră contrastă pentru un moment cu gălăgia papagalilor din copacii din curte. Apoi Charlotte chicoti scurt.

— Nu am vorbit despre asta de ani. Presupun și pentru că nu avea cine să mă asculte cu adevărat. Băieții erau cu treaba lor și Bonney ar fi râs de amintirile mele de bătrână.

— Am înțeles de la Mr. Corraine că o să tre buiască să țin companie pupilei lui.

— Da, ci bine, Adam este de părere că simte nevoia unei companii feminine. Charlotte încruntă puțin din sprâncene. Bonney este schimbătoare. Încă



nu știe ce vrea și într-o zi vorbește o grămadă de prostii despre dorința de a deveni cânsatoare și a doua zi infirmieră. Infirmieră pe dracu ! Apropo că a leșinat când am căzut și mi-am rupt piciorul. Adam a dat un anunț în care spunea că se caută o tânără zdravănă, trăită la țară, la mîle depărtare de oraș. Că nu exista televizor, discotecă sau cinema. Charlotte zâmbi în felul ei zeflemitor la Joanna. Cât timp a apreciat Adam că vei rezista la toate aceste inconveniente?

— Mi-a dat două săptămâni. În acest timp, Mrs. Corraine, trebuie să dovedesc că sunt utilă aici. Dacă nu reușesc, atunci mă face pachet și mă expediază înapoi la Golful Șoimului. Nu face promisiuni în van, nu-i așa?

— Niciodată, nici când era mic. Dar Vance are destul farmec pentru amândoi — așa cum sunt sigură că ai descoperit singură, Joanna.

— A fost foarte drăguț cu mine la Golful Șoimului și am făcut un zbor foarte interesant. Am văzut câteva stele! Joanna zâmbi.

— Cine altcineva decât unul cu farmec înăscut ar oferi unei fete o călăto-



rie printre stele? Charlotte râse. Nu cred că Adam s-ar fi gândit să ofere ceva așa de romantic unei fete.

— Sunt sigură de asta! Joanna își mușcă buzele. El ar putea cel mult să-i ceară să se plimbe printre copacii bicicliștilor.

— Dar, draga mea, printre copacii bicicliștilor cresc câteodată orhidee.

Joanna se uită cu ochii mari la Miss Corraine și a fost o ușurare când ușa se deschise și Vance intra aducând tava cu serviciul de ceai.

Charlotte Corraine sta și se uita la ei cum mănâncă. Era o privire plină de viață.

— Vezi, Vance zâmbi la Joanna, nu ai de ce să fii înfricoșată de mătușa Charly. Are o inimă de aur pur.

— Vance, murmură mătușa lui, chiar crezi jumătate din minciunile pe care le spui?

El zâmbi la Charlotte peste masă.

— Ți-am adus de la Golf un homar viu și parfum pentru puștoaică, ceea ce a îndepărtat expresia morocănoasă de pe fața ei pentru o jumătate de oră, cel puțin.



— Încă nu știe ce vrea, Vance. Este la vârsta când nu este nici copil, dar nici femeie.

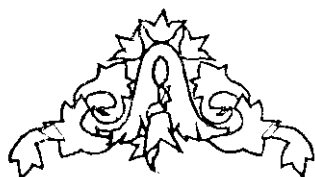
— Face atâtea mofturi câteodată, că i-aș arăta eu dacă aș fi Adam. Vance vorbește cu o neașteptată duritate în voce. Mă uimește, mătușă Charly. Cu această Bonney este răbdător și se poartă de parcă ea ar fi un ou moale. Crezi că suferă de complexul tatălui față de ea?

— A fost bun prieten cu Ryans și a fost un șoc teribil pentru Bonney să-și piardă ambii părinți odată... Apoi Charlotte se opri și, sprijinindu-se de scaun, se sculă în picioare.

— Mai bine mă duc să văd ce este pe la bucătărie și apoi o să-ți arăt camera ta, Joanna.

— Sunteți foarte bună, Mrs. Corrairie. Joanna vorbește sincer pentru că-i plăcuse foarte mult de această femeie care toată viața ei avusese grijă de copiii altora.

— Trebuie să-mi spui mătușă Charly, ca toată lumea, îi spuse Joannei. Aici la Raintree suntem o mare familie.



CAPITOLUL II

Zilele care au urmat au fost pline, Joanna având atâtea lucruri noi de învățat încât orele treceau precum clipele.

Văcarii mâncau mult și pe lângă Tilly și Peg, cele două fete aborigene care ajutau la bucătărie, mai era și Busley Clond, care nu avea mâna stângă. De multe ori mai mult încurca decât ajută, dar era plin de povești despre savană, încât Joanna era bucuroasă să-i vadă fața pârilită de soare lângă masă, cu ele, când jumuleau găini sau scoteau sâmburii din prune pentru plăcintă. În timp ce ea tăia fructele într-un lighean sau turna grăsime peste friptură, Busley cânta încet la muzicuța pe care o ținea în buzunarul cămășii sale decolorate.

— Este pace aici, domnișoară, îi spusese. Timpul trece peste oameni fără ca ei să-și dea seama.



Dar pentru Joanna primele zile la Raintree au trecut prea repede pentru a putea gusta această pace. Ea lucra din greu ca un mic spartan, deși mătușa Charly îi tot spunea că băieții nu se supără dacă întârzie câteva minute cu masa. Dar Adam Coriaine aștepta minuni și Joanna era permanent conștientă că este în perioada de probă. A ars o tavă de pâine, ea care nu făcuse nicio-dată în viața ei așa ceva, a răsturnat un vas cu mere cu melasă, a aruncat câteva furculițe la gunoi și a stricat mâncarea de fasole.

O dată sau de două ori, Joanna simțise că Adam venise în bucătărie ca să vadă cum se descurcă. Nu a vorbit cu ea prea mult, dar ea știa că numără clipele așteptând să se termine cele două săptămâni ca să pronunțe verdictul. Dacă ar trimite-o înapoi, ar fi nedrept din partea lui. În ciuda melasei stricate, a pâinii arse și a câtorva farfurii sparte, ea a dovedit că se poate descurca și este muncitoare.

În fiecare dimineață ea se scula în ciripitul păsărilor, când căldura soarelui abia începea să învăluie copacii. Roua începea să se ridice, iar parfumul florilor



se făcea simțit în timp ce mici păsări de tufiș, cu aripi ca niște bijuterii, zburau din ramură în ramură. Joanna era obișnuită să se scoale foarte devreme și în timp ce ea și cele două fete începeau să prepare carnea și ouăle pentru băieți, ea hrănise deja găinile, mulsese cele câteva vaci și avusese timp să zâmbească trioului comic de papagali așezați pe o ramură ca niște cucoane în bătă, îmbrăcate în cele mai bune haine.

Joanna nu avusese destul timp, în aceste două săptămâni, să o cunoască mai bine pe Bonney Ryan, care ocolea bucătăria și părea că-și petrecea cea mai mare parte a timpului citind poezie și ascultând discuri cu un cântăreț la modă. Bonney avea un tip de frumusețe celtică, oarecum stricată de gura cu aer disprețuitor. Părul ei era negru și moale ca mătasea, iar ochii erau caprui și rotunzi ca lacurile de munte. Joanna înțelesese de ce lui Adam Corraine nu-i plăcea ca ea să călătorească singură. Era la vârsta romantică și numeroși văcari erau tineri și necăsătoriți, erau bronzati și aveau o putere de atracție cutezătoare, așa cum călăreau pe caii lor cu biciul înfășurat în jurul umărului.



Numeroase invitații pentru seara dansantă următoare sosiseră deja pentru Joanna, dar ea nu promisese nimic. Serata era sâmbăta următoare, la cantonamentul văcarilor și până atunci, la ordinul șefului, s-ar putea ca ea să-și fi împachetat lucrurile și să se fi întors la Golful Șoimului.

Într-o seară, după apus, Joanna stătea singură pe verandă și privea peste vale. Făcuse un duș și se schimbase într-o rochie răcoroasă fără mâneci; stătea sprijinită de balustrada verandei, gusta liniștea minunată ce se lăsa-se în timp ce soarele apunea într-un mov violet. Era un miros îmbătător de caprifoi, și amurgul părea că învăluie vârful mantelului ca o aură. Pentru prima oară ea se simți înconjurată de liniște, dar aceasta a fost spartă de o voce venită din spatele ei.

— Ți-ai luat pauză de la îndatoriri, Miss Dowling?

Ea se întoarse și se pomeni în fața lui Adam Corraine, o figură înaltă în amurg, lumina chibritului jucând pe fața sa în timp ce-și aprindea pipa. Mirosul de tutun o învălui, amestecân-



du-se cu cel de caprifoi și, cu inima bătându-i mai repede, își dădu seama că venise momentul să discute despre viitorul ei la fermă.

— Foarte ciudat cum noaptea schimbă aspectul lucrurilor, nu? Veni și stătu lângă ea. Trebuie să găsești Australia foarte diferită de Anglia?

— Este aproape copleșitor, admise ea, dar fac tot ce pot să mă adaptez. Presupun că despre asta doriți să discutăm, Mr. Corraine? Sunt conștientă că cele două săptămâni aproape au trecut.

— Având un ajutor este o ușurare pentru mătușa mea, dar sunt aspecte ale modului nostru de viață, la mile depărtare de cel mai apropiat oraș și de forfota lui, care ar putea în următoarele două săptămâni să te facă să regreti că ai venit la Raintree. Fetele australiene sunt obișnuite cu un astfel de mod de viață...

— Te poți obișnui cu locul în care trăiești, comentă ea. Este la fel ca oamenii. Cum poți să spui numai după aspectul unui om, cum este? Timiditatea poate ascunde violența. Bruschețea poate fi o mască pentru o persoană reținută.



— Rar găsești o fată în casă care să fie și studentă la psihologie, spuse el trăgănat.

— Cei cu judecata sănătoasă, Mr. Corraine, știu că dulceața unui măr o simți numai după ce ai mâncat din el.

El își scoase pipa din gură și râsul său era enigmatic.

S-ar putea ca el să fi fost amuzat de raționamentele ei, dar ea a simțit că dacă s-ar fi uitat în ochii lui ar fi avut o sclipire batjocoritoare în ei. Se părea că ei nu puteau să se întâlnească fără să discute în contradictoriu.

— Ai luat numai o înghițitură din măr, spuse el. Ce se va întâmpla atunci când va fi cu adevărat cald și când va fi liniște, pentru că Vance și băieții vor fi plecați cu turmele? Un măr mare nu este peste tot dulce. S-ar putea să ți se strepezească dinții. Unele femei cred că este greu să fii la mile depărtare de magazine, de coafor, de restaurantele la modă și de teatre.

— Mr. Corraine, dacă ai fi vorbit de sora mea Viviana, atunci toate astea ar fi fost adevărate. Ea este cea care iubește magazinele și teatrele. nu eu. Eu nu găsesc monotonă liniștea de la țară.



— Frumoase cuvinte, Miss Dowling. Privirea lui trecu peste părul ei blond, peste sprâncenele frumos arcuite și peste gura ei tânără strânsă cu încăpățănare. Stelele se ridicaseră în spatele lui și dinspre cantonamentul oamenilor plutea un cântec de chitară.

— Sunt oameni care prind rădăcini aici precum copacii, dar hai să fim cinstiți. Nu cumva din cauza vărului meu dorești atât de mult să rămâi aici?

Uluită pentru un moment, cu greu putea crede că este adevărat ceea ce auzea.

— Ei bine asta-i adevărul, dacă vrei să știi, spuse ea rece. Nu-mi plac orașele și ora gata să mă împac cu grosolănia ta ca să muncesc în acest loc frumos cum este valea asta. Dar asta nu înseamnă că trebuie să gătesc și pentru văcarii tăi. Pot găti numai pentru un singur bărbat, dacă vreau.

— Adică? Vocea lui Adam Corraine devenise periculos de moale.

— Vărul tău mi-a cerut să mă mărit cu el, spuse ea cu îndrăzneală. Știu că nu mă mai vrei la Raintree, dar dacă mă mărit cu Vance, atunci va trebui să mă accepți.



Ea stătea lângă tufa de caprifoi și ar fi intrat în ea cum termină de vorbit. Pentru un bărbat ca Adam Corraine căsătoria însemna un lucru serios. El nu ar fi glumit cu asta, așa cum știa că a făcut-o Vance.

Atunci Adam s-a întors și s-a uitat la ea.

— Lucrezi repede, Miss Dowling. Trebuie că ai smuls propunerea de la Vance destul de repede după ce v-ați cunoscut.

— Da, sunt atât de nerăbdătoare să mă mărit, se înfurie ea, că îmi ard degetele la mașina de gătit de două săptămâni, ridicând și coborând tigăile alea mari cu cartofi și carne.

Ea se îndepărtă de balustrada verandeii și dădu să treacă de el.

— Păstrează-ți slujba, Mr. Corraine. Ești prea greu de mulțumit!

— Un minut! Mâna lui o prinse cu fermitate de cot. Dacă te las să pleci, înfierbântatul meu văr își va petrece weekendul făcând excursii la Golful Șoimului. Mai bine stai aici.

— Nu aş sta nici dacă mi-ai plăti în plus! Ea se lupta să-și elibereze brațul, dar mâna lui era aceeași, obișnuită să



îmbânzescă caii și era imposibil să scape din strânsoarea de fier a degetelor lui. Ea respira mai repede și rătulburată să se găsesacă atât de aproape de el. Mirosul de săpun de pin și tutun îl umplu nările.

— Slujba este a ta, spuse el ferm. Îmi place un luptător, deși la prima vedere nu faci această impresie. Tatăl meu a luptat alături de englezi la Burma și ne scria în scrisori că erau „reci ca niște ghetari și nu se plâneau niciodată“. La fel și mătușa Charly, îmi spunea că nu te enervează vorbăria ei sau a lui Busley. Este neobișnuit pentru o tânără.

— Am fost crescută de bunica mea, îmi reaminti Joanna, într-un fel dezarmată de ceea ce spusese despre tatăl lui, care luptase și muncise în jungla din Burma.

— Țin foarte mult la mătușa mea, spuse el brusc. Aș face orice pentru ea.

— Chiar m-ai lăsa să stau la Raintree deși ți s-ar strepezi dinții? Un zâmbet trecu peste buzele Joannei, amintindu-și de ceva.

— Nu am spus asta.

— Ai spus că o fată din Australia s-ar potrivi mai bine, așa că dacă mi-ai da drumul, m-aș duce să împachetez.



El nu-i dădu drumul și cum timpul trecea și sunetele din vale ajugeau până la ei, Joanna trebui să se lupte ca să-și elibereze brațul. Avea un sentiment de cedare în fața locului și a stăpânului. Nu era nimic supus în nici unul din ei — o față oarecare ar fi acceptat puterea lui în liniște, neavând imaginație.

— Acum mă obligi să stau, murmură ea. Asta te mulțumește?

— Nu mulțumește pe amândoi, ripostă el. Femeilor le place să fie conduse.

— Sau să conducă ele?

— Exact.

— Ești un om aspru, Mr. Corraine.

— În schirab vărul meu este fermecător.

— Da, este născut să farmece.

El i-a dat drumul și acolo unde mâna lui o strânsese, rămăsese o urmă de căldură puternică și aspră. Ea se întreba dacă îi păsa că vărul lui era mai plăcut, având o elelganță care-l făcea pe el să pară grosolan și cam fioros.

De pe verandă ea contempla copacii care în lumina lunii aveau trunchiuri argintii, acoperite de o catifea neagră.

— Îmi place Miss Charlotte, spuse ea, simțind nevoia să-l facă pe Adam



să înțeleagă că nu dorea să rămână numai pentru Vance. Îmi place foarte mult de ea. Cred că viața ei a fost minunată și lipsită de egoism. Trebuie să fi fost foarte frumoasă în tinerețe.

— Da, spuse el cu tonul lui aspru. Dar dacă avem un adevărat țel în viață, găesc că trebuie să trăim.

— Găsești că este mai bine să ai un țel în viață, decât să iubești? Îndrăzni Joanna să întrebe. Trebuie să te simți puțin cam sigur câteodată.

— Poți fi singur, și dacă dragostea pe care o accepți nu este cea pe care o dorești.

— Atunci crezi că fiecare avem un suflet geamăn, Mr. Corraine?

— Tu nu crezi, Miss Dowling?

Desigur, vru ea să spună. Cred din toată inima într-o dragoste adevărată. Dar era o treabă personală și se gândi că era mai înțelept să rămână obiectivă în relațiile ei cu șeful de la Raintree. Măine sau poimăine s-ar putea să facă ceva ce o fată australiană nu ar face și supărarea lui Adam ar fi mai ușor de suportat dacă ea păstrează distanța. Hotărâtă, ea se întoarse și intră în casă.



Cum intrară în sufragerie împreună, Bonney Ryan se întoarse de la fereastra unde stătea și părul ei negru și moale străluci în lumină. Dar ochii ei erau tăioși când văzu silueta subțire a Joannei... surprinzător de albă în contrast cu pielea bronzată și silueta puternică a lui Adam Corraine.

— Adam, vreau să vorbesc cu tine. Fata trecu pe lângă Joanna și-l prinse posesiv de braț. Unde ai fost?

— Afară pe verandă, discutând afaceri cu Miss Dowling. El privi spre Bonney și fața lui se luminează de afecțiune pentru ea. La ce te-ai gândit, scumpo?

Joanna clipi, pentru că acest termen afectuos suna ciudat în gura lui care părea obișnuită să dea numai ordine. Ea se îndepărtă de cei doi, dar nu putu să nu audă ce spunea Bonney.

— La un mic automobil pentru mine. Adam, mai mult sau mai puțin, mi-ai promis și mi-ar place să mă înveși să conduc.

— Încă ești prea tânără să conduci o mașină, Bonney.

— Am aproape optsprezece ani. Cu coada ochiului, Joanna văzu cum fata se



apleacă și-i mângâie obrazul bronzat. Te rog, Adam. Dacă aș avea o mașină aș putea conduce până la familia Farlin și să o văd pe Mona. Am fost colege la școală și îmi lipsește o prietenă.

— Ești binevenită să mergi cu jecul ori de câte ori vrei să-ți vezi prietena.

— Nu-i același lucru cu acela de a fi cu la volan. O notă de supărare răzbătu din vocea fetei. Nu-ți ieși cuvântul înapoi, nu-i așa? Ai spus că aș putea primi ceva deosebit la aniversarea zilei mele de naștere, care este numai peste o lună.

— Mă gândeam la o mică iapă pur-sânge pentru tine.

— Un cal! îl întrerupse Bonney. O am deja pe Satin și călăresc ori de câte ori sunt supărată. Dar nu vreau să mi se deformeze picioarele de prea mult stat în șal. Dacă mă hotărâsc să mă fac actriță?

— Săptămâna trecută te gândeam să devii stewardesă. El se uită peste capul fetei la Joanna și în ochii lui era un zâmbet adânc. Ce voiai să fii la șaptesprezece ani? Întrebă el. Voiai să fii balerină, infirmieră sau doctoriță?



Chiar când reflecta asupra întrebării, ea văzu licărirea de antipatie din ochii lui Bonney. Îngheță, realizând că de fapt este o străină la Raintree.

După masă, Adam s-a dus în biroul său să vorbească cu cineva la radiotelefon. Bonney l-a urmărit și Joanna văzu încruntarea mătușii Charly.

— Iar vrea ceva și Adam cedează, din cauză că este orfană. Vance nu ar fi așa îngăduitor cu ea.

Joanna se uită surprinsă la Charlotte.

— Nu fi așa surprinsă, deoarece Vance are mai multă minte când este vorba de femei. Mătușa Charly chicoti în timp ce intra cu Joanna în salonul confortabil.

— El este mai puțin priceput în afaceri. Ia loc, copilă și spune-mi, a fost Adam mulțumit de tine? Crede că ești potrivită pentru preaiubita lui fermă Raintree?

Joanna zâmbi și, sprijinindu-se de spătarul tapetat al scaunului, privi la camera cu mobilier demodat și la perdelele lungi de pânză înflorată.

— Nu este pe deplin convins că sunt potrivită pentru slujbă, dar este mulțu-



mit de felul cum mă împac cu Busley și cu tine, mătușă Charly.

— Așa că te lasă să stai de dragul meu?

— Da, așa cred. Joanna se aplecă în față spre o măsuță mică pe care erau așezate niște fotografii înrămate și luă una într-o ramă ovală de argint. Era a unei fete cu o tocă de blană și manșon. Era încântătoare. Ochii tineri zâmbeau de fericire și speranță, ceea ce o făcea foarte frumoasă.

— Fusesem la patinaj pe lacul de lângă casa noastră din Hampstead în acea zi. Charlotte vorbi cu nostalgie.

— Ți-ai dorit vreodată să fi rămas în Anglia? întrebă Joanna. Probabil te-ai fi măritat acolo și ai fi fost fericită.

— Fiecare fată vrea o dragoste fericită, fu de acord mătușă Charly. Dar mai vrea și altceva în afară de romantism. Fetele din generația mea aveau același spirit de aventură ca și cele din ziua de azi, cărora le place să exploreze și alte țărâmur.

— Te-ai speriat când te-ai trezit singură în Australia?

— La început...

Mătușă Charly chicoti.



— Dacă bărbații ar ști ce curajoase suntem! Tu erai la mile depărtare de casă, cu bani puțini în buzunar și, fără a intra în panică, ți-ai găsit o slujbă. Asta îl uimește pe Adam. Tu arăți gingașă ca o mimoză.

— Și crezi că asta l-a uimit pe șef, o femeiușcă gingașă?

Mătușa Charly încă mai râdea când ușa s-a deschis și Adam intră în cameră. El își plimbă privirea de la femeia mai în vârstă la cea tânără și sprânceană dreaptă i se ridică a întrebare.

— Este o glumă care poate fi spusă și unui bărbat? Întrebă el tărăgănat. Deodată camera păru prea mică pentru acest bărbat înalt, lat în spate și liber.

— Este o glumă pe care aș vrea să ți-o spun, zise mătușa Charly, dar nu aș vrea să o pierd pe Joanna acum, când poate rămâne să-mi lumineze bătrânețea.

— Călărești, Miss Dowling? Întrebă deodată Adam și ea deveni conștientă de privirea lui care-i aluneca peste glezne și picioare.

— Ca un copil de la țară, a trebuit să învăț de mică și-mi plăcea. Ea zâmbi. Vărul tău Vance m-a prevenit că aici voi găsi cai de savană greu de mănuit.



— Sunt sigur de asta. Dar avem câțiva ponei pentru polo în grajd și ei sunt îmblânziți

— Ponei pentru polo? exclamă Joanna.

— Da, este un club de polo la Danabarra și Vance și eu jucăm când nu suntem ocupați. Când jucăm, trimitem poneii cu un camion, iar mătușa Charly și Bonney merg cu noi cu mașina. Un ușor zămbet răutăcios îi încreți vârful buzelor. Este un mic hotel, o bancă, un magazin și un club. Pentru un străin locul ar părea sărăcăcios, dar nouă ne place. Este cel mai apropiat loc ca o oarecare civilizație.

Joanna zâmbi mătușii Charly.

— Mr. Corraine este convins că-mi este greu să trăiesc la atâtea mile depărtare de un confort sau de o ceainărie. I-am spus că sora mea geamănă este plină de viață.

— Cred că și tu ești plină de viață, Joanna. Te învârti în bucătăria aia mare ca o albină. Este foarte plăcut, Adam. Joanna noastră cea timidă cântă când se crede singură.

— O faci să roșească, spuse Adam.



Tu ești acela, vru Joanna să protesteze. Tu cu ochii tăi gri, care nu scapă nimic. Dar spuse:

— Este un anume ponei pe care pot să călăresc, Mr. Corraine?

— Brindle este potrivit pentru tine. Este prietenos și este bine și pentru Bonney să aibă o companie. Ți place pupila mea, Miss Dowling?

— Este foarte drăguță.

— Da, privi el gânditor, s-a făcut frumoasă.

— O răsfеți, Adam, îl preveni mătușă Charly. Dacă nu ești atent, o să ai necazuri.

— Te referi la vreunul din băieți?

— Ei bine, dacă și tu ai remarcat că este drăguță!...

— Mătușă Charly, vorbești de parcă aș merge legat la ochi.

— Dimpotrivă, Adam. Toată lumea știe că ai o vedere bună, dar ești mult mai înclinat să te dedici vacilor, mașinilor și cultivării pământului. Bonney are aproape optsprezece ani. Mama ta era mireasă la vârsta asta.

Încruntarea se adânci.

— Îmi sugerezi să-i găsesc lui Bonney un soț?



— Spun că are prea mult timp liber și știi ce spun bătrânii despre dracu și ițe.

— Crezi că ar fi o idee bună să o las să se facă infirmieră?

— Infirmieră pe dracu ! aproape pufni mătușa Charly. Spune-i să ajute mai mult aici la Raintree. Este bine, Adam, să știe că toți muncim și că făcând pe prințesa nu va ști să se descurce cu bărbatul ei.

— Bărbatul ei? se miră Adam. Presupun că știi cine va fi individul?

— Bănuiesc.

— Nu-mi spui și mie?

— Fetele bătrâne și romantice nu-și destăinuie secretele, Adam.

El se ridică în picioare și se aplecă spre mătușa Charly și o sărută pe tâmplă sub părul gri care mai păstra nuanțe de castaniu, ca și cum tinerețea nu voia să părăsească această femeie, care-și pierduse bărbatul dorit, dar nu se dăduse bătută. Chiar atunci ea atingea obraji bronzăți ai lui Adam Corraine, ca și cum ar fi văzut realizarea unui vis vechi. Mătușa Charly dorea din toată inima ca stăpânul de la Raintree să-și găsească o soție.



Era posibil, se întreba Joanna, ca ea să se gândească la Bonney?

Veni și sâmbătă dimineața, cu cer albastru ca o agată aurie și ciripit de păsări în arborii de cauciuc. Astăzi urma ca Vance să se întoarcă de la Once-Lonely și seara va fi dans în salonul cu podeaua de cedru, ceruită, de la cantonamentul oamenilor fermei, construit cu mulți ani în urmă din ordinul lui King Corraine.

Joanna știa că va fi o sursă de curiozitate pentru nevestele din vale, nu numai pentru că era englezoaică, dar și pentru că era singură și va fi supravegheată îndeaproape la dans ca să vadă ce burlac va favoriza. Ei bine, nu va favoriza pe niciunul... iar pe Vance cel mai puțin dintre toți! El era un Corraine și ar putea da naștere la speculații dansând mai mult cu el decât cu alt băiat. Ea zâmbi și cu mâinile pline de făină se duse la ușa deschisă a bucătăriei mari și se uită afară la grădina de legume împrejmuită cu pintenul-cocoșului galben. Se uită în parc și-l văzu pe Vance. Înalt, bronzat, Vance semăna într-un fel cu vărul său Adam. Pentru un



moment, gândurile ei se fixară asupra lui Adam. Va veni el la dans? Ca șef al comunității, fără îndoială că va fi prezent, dar Joanna nu și-l putea închipui dansând. Deodată, prin grădină trecu o femeie tânără cu o fustă lungă albastră și o bluză țărănească din dantelă. Ea ducea pe braț un coș și avea o pălărie de soare pe cap.

— Bună ziua, signorina. Un zâmbet prietenos îi dezvălui dinții strălucitori. Sunt Lenita, soția lui Boye Danson. și m-am gândit că este timpul să ne cunoaștem. Înainte de a mă mărita cu Boye Danson, am stat în Italia și acolo întotdeauna aduceam un lucru mic când veneam să salutăm un nou-venit.

Cu un gest fermecător, fata îi întinse coșul și în coș, înconjurat de frunze verzi, era un ghiveci cu busuioc. Hrănit, păzit și crescut departe de Italia. Joanna își șterse repede mâinile de șorț și luă ghiveciul. Ea mirosi busuiocul și simți lacrimi în spatele pleoapelor.

— Ce drăguț din partea ta, spuse ea emoționată. Nimic nu putea să-mi facă mai mare plăcere.

— Fie ca busuiocul să crească cum o să crească și prietenia noastră. Ochii



Lenitei erau cinstiți și fermecători așa cum se uita la Joanna. M-am gândit din prima zi când te-am văzut că o să-mi plăci. Vrusesem să vin să te salut mai demult, dar Boye a spus să mai aștept, s-ar fi putut să pleci.

— Chiar toți credeau că o să plec? zâmbetul Joannei era strâmb.

— Ceilalți bărbați i-au spus lui Boye că Signor Corraine a fost uimit când te-a văzut coborând din avion. Ei se gândeau, Lenita râse ușor, că el te va urca în avion și-i va ordona lui Vance să aducă pe cineva mai mare pentru ajutor în casă.

— Venisem atâta drum de la Sydney și nu putea să scape așa ușor de mine. Joanna mângâia ușor ghiveciul cu busuioc.

— Aș vrea să vin să-ți văd copilul — se poate, Lenita?

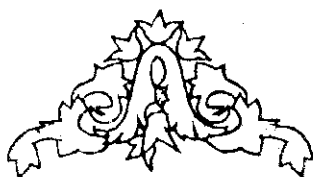
— Sigur. Lenita era încântată. Sunt așa de mulțumită că vii să-l admiri pe micul meu Carlo. Ce copil! El crește așa repede și Boye este așa mândru de el. Bărbaților le place să aibă un fiu, și o să-mi amintesc mereu privirea soțului meu când l-a văzut pentru prima oară



pe Carlo. Era ca și cum ținea în brațe tot universul.

La aceste cuvinte un frison de emoție o străbătu pe Joanna, dar pentru nimic în lume nu ar fi putut spune de ce imaginea lui Adam Corraine îi trecu prin fața ochilor. Ei nici nu-i păsa și nici nu se gândea la așa ceva pentru viitorul apropiat.





CAPITOLUL III

Soarele semăna cu topazul iar apusul era colorat în trandafiri cu tente de violet. Colibri minusculi zburau printre ramuri, iar un șoim cu aripile întinse părea gravat pe cerul incandescent. Apusul soarelui părea că umple valea cu o frumusețe care nu poate fi descrisă în cuvinte și apoi un papagal scoase un țipăt, iar întunericul schimbă copacii în umbre negre și înalte. Acum aerul era răcoros, soarele apusese și valea era tăcută. Joanna, îmbrăcată pentru dans, coborî și se duse la coral, unde câțiva mânji aduși pentru a fi îmblânziți păreau niște statui în lumina apusului. Unul dintre ei necheză și-și înălță capul peste bârne. Joanna simți respirația caldă și botul cu nări de catifea în mână întinsă. Ea zâmbi ușor. Așadar, caii de stepă sunt prea greu de mânat pentru ea, nu?

Deodată mânjii deveniră neliniștiți. Își ciuliră urechile și cel cu botul de



catifea alerga în jurul coralului. Joanna ascultă și auzi un zgomot crescând de copite în timp ce călărețul se îndrepta spre casă. Ea se întoarse și privi și când călărețul apărură, o salută. În timp ce calul lui împingea poarta, ea auzi un răs familiar.

— Tu ești, Joanna? El sări din șa. Am venit să te iau la dans.

Ea simți un licăr de bucurie când mâini puternice și calde de văcar o strânsură cu putere și în timp ce ea ridica fața spre Vance, el se aplecă și o sărută pe buze înainte ca ea să-l poată opri.

— Oh, spuse ea. Potolește-te!

— Ți-am lipsit, Miss Dowling? El răsă gutural.

— Am fost prea ocupată. Era reconfortant să-l vadă din nou, cu privirea lui îndrăzneată și veselă, cu farmecul lui care te făcea să te simți bine cu el.

El își mută mâna de pe umeri pe mijlocul ei.

— Gata îmbrăcată pentru dans, eh? bun, grozav!

Ea era foarte subțire în rochia ei de culoarea magnoliei albe, aleasă pentru simplitatea ei, dar când încercă să se



desprindă din îmbrățișarea lui Vance, mâinile lui se strânseseră mai tare pe mijlocul ei și o obligară să stea aproape.

— Sfioasă? o tachină el.

Ea își ridică privirea spre el și-i văzu ochii în lumina lunii.

— Nu, dar pur și simplu nu vreau să apar la dans.

El arată spre lună.

— Te iau pe cal până la capătul văii, unde este un pod spre pădure care pare potrivit pentru o pereche care vrea să se sărute.

— Nu suntem noi ăia, Vance! Din nou speriată, pentru că el o vrăjea, încercă să se îndepărteze de el.

Ea se zbatu puțin și el încă râdea, când o siluetă înaltă se îndreptă cu pași mari spre casă.

— Bună, Vance. Trebuie să-mi spui cum merg treburile la Once-Lonely — bineînțeles, când nu o să mai fii așa ocupat.

Silueta înaltă trecu cu pași mari, deschise poarta și o lăsă să se închidă cu o bufnitură. În lumina lunii fața lui arăta puternică și de nepătruns, dar Joanna era aproape sigură că nu-i scăpase rochia ei albă lipită strâns de Vance.



— Acum uite ce ai făcut! Ea se desprinsese din îmbrățișarea lui. Vărului tău nu-i place că flirtezi cu fata din casă.

-- Adam nu mă poate opri să flirtez în afara programului. Vance zâmbi batjocoritor. Nu toți am fost binecuvântați cu stăpânirea lui de sine... El este un burlac înrăit care va trebui să-și găsească o mireasă... sau să vadă Reintree condus de fiul meu.

Mâna Joannei tremura în timp ce-și netezea părul.

— Hai să mergem la dans...

În pauza dintre dansuri toți ieșeau pe pajiște să savureze cârnații sau friptura la grătar și paharele înalte cu bere rece sau limonadă. Joanna era în mijlocul unui grup care voia să audă de la ea noutăți din bătrâna patrie. Multe dintre soții aveau părinții acolo și era bombardată cu o mulțime de întrebări despre locuri de care nici nu auzise. A fost o adevărată ușurare când cineva își acordă chitara și începu să cânte un cântec.

— Ești singură, Miss Joanna?

Joanna se uită împrejur și întâlnește pe Tye Jennings, unul dintre băieți, zâmbind în colțul gurii.



— Vance s-a dus să vorbească puțin cu mătușa lui.

Ea zâmbi și ochii ei sclipiră în strălucirea cărbunilor de sub grătar, iar dansul și bucuria îi făcură foame.

— Aș mai mânca un hot dog. Ce zici, Tye?

El încuviință, se apropiară de masa unde se găsea coșul cu chifle și platoul cu cârnați fierbinți. Busley supraveghea grătarul și era prima oară când o făcea în aer liber.

— Unde ai pus muștarul? vru să știe Tye.

— Mai ai nevoie, tinere, cu o fată așa drăguță lângă tine? Chicoti Busley de propria glumă și trăgând cu ochiul la Joanna. Este pe masă, cu pâinea și murăturile.

Rânjind, Tye trecu pe lângă un scaun gol și se întinse după borcanul cu muștar. Joanna se duse la Busley să-i spună ceva, când se auzi o sfârâitură, săriră scânteii din grăsimea căzută pe cărbunii încinși, iar în următoarea clipă se aprinse grăsimea de pe șortul lui Busley. Ea ieși din amorteală și acționă în aceeași clipă. Șortul se legă la spate și pe când fața lui Busley era contorsionată de



spaimă, Joanna era în spatele lui încercând, cu degete neîndemânatic, să îl desfacă. În același moment ca și Busley, fu învăluită de un val de spaimă și suspinând, văzu o figură înaltă stând lângă ei cu un extingtor în mână.

— O, cerule!

Ea se ștergea de spumă în timp ce geamătul lui Busley se transforma în chicot.

— Pentru prima dată, o doamnă își riscă viața pentru pielea mea tăbăcită. Domnișoară, vă simțiți bine?

— Da, cred că da — mă curăț.

-- Voi doi puteați să vă transformați în grătare, îi biciui o voce adâncă. De-a ce vă jucați, Busley?

— N-a fost vina mea, șefule. Grăsi-mea a căzut în foc și mi-a aprins șorțul. Domnișoara era aici să-l ajute pe bătrânul, „un braț“.

— Joanna...?

Ea a privit tot timpul fața aspră a lui Adam Corraine. Încă tremura și era uimită să-și audă numele rostit de el

— nu cu blândețe, dar ca și cum ar fi fost foarte îngrijorat.

— Ești rapid, șefule, Busley își băga-se degetele prin gaura șorțului în timp ce



oamenii se adunau în jurul lor punând întrebări și uitându-se surprinși la extingtorul pe care-l ținea Adam în mână.

— Bun lucru să ai așa ceva pe verandă. El arată spre stâlpii din lemn și spaliere. Tocmai veneam după ceva de mâncare când am auzit-o pe Miss Dowling strigând.

— Am strigat? Joanna se uită la el cu ochii mari și se întreabă dacă într-adevăr strigase. Un nume poate... numele lui? Oricum, a fost util și el a venit cu repeziciune să-i salveze. Este bine că ești atât de prompt, Mr. Corraine.

— Da, spuse el laconic. El se întoarce spre oameni. Hai să ne întoarcem cu toții la muzică și la dans. Pățania a luat sfârșit și mai putem să ne distrăm încă o oră în seara asta.

Mâini prietenoase o băteau pe Joanna pe umeri, când cineva aproape la fel de înalt ca Adam străbătu mulțimea ajungând la ea.

— Joanna... ce s-a întâmplat?

— Miss Dowling și Busley s-au hotărât să amâne petrecerea.

Pe când se îndepărta luând cu el extingtorul, șeful zâmbea sardonice.



— Vrei să mănânci ceva, șefule? întrebă Busley.

— Un sandviș cu carne, Busley.

— Ți-l aduc eu, șefule. Ceva muștar?

Un râs batjocoritor străbătu până la el, în timp ce Vance puneă întrebări cu voce joasă și muzica începuse să cânte din verandă.

— Da, o să-i pun puțin muștar, mormăi Busley și dintr-o dată Joanna simți că-i vine să plângă și să râdă în același timp. Șeful de la Raintree. Cum ar fi locul acesta fără el?

— Rochia mea, spuse ea și deși spuma se scuturase, pătase materialul deschis. Nu te supăra, Vance, dar aș vrea să mă întorc acasă.

— Sigur, scumpo. Te conduc.

— Mi-ar place să merg pe jos. Deodată vru să fie singură și în liniște. Tu stai și distrează-te.

— Nu fără tine, Joanna.

— Vance! Era Bonney, alergând printre pajiști, lumina lanternei transformând-o în spiriduș. Vance și Joanna, trebuie să veniți la dans. Și Busley, șeful își vrea sandvișul.

— Îl duc imediat. Busley călca cu atenție, ducând farfuria cu sandvișul.



El era mai puțin marcat decât Joanna, cu toată pățania prin care trecuse și sperietura care-i urmărea. Ea se cutremura la gândul că trebuie să se întoarcă în holul strălucitor luminat, unde toți ochii vor fi îndreptați asupra ei... ca eroină a serii.

— Du-te și dansează, Bonney, o îmboldi ea. Simt nevoia unei plimbări în liniște, Vance.

-- Joanna.

-- Te rog. Vocea ei era încordată. Sunt la capătul puterilor, cu nervii înținși ca o pisică speriată. Bonney, dansează cu el! Ea se întoarse fără a mai spune ceva și se îndepărtă grăbită, luând-o pe drumul ce trecea pe lângă bungalowuri, spre dealul în vârful căruia era casa. Lăsase în urmă luminile, era liniște, numai ea singură mergea prin noapte. Contururile casei îi apăruseră în față și ea se opri lângă poarta albă și asculta un câine lătrând. Respira cu putere aerul nopții și dintr-o mișcare își desfăcu părul din coc și lăsă vântul să-l îndeparteze de pe tâmpile. Se urcă pe poartă și se așeză pe bara de sus. O adiere trecu ca o șoaptă, apoi ceva o făcu să întoarcă capul și inima începu



să-i bată repede în timp ce o siluetă înaltă venea tăcută spre ea.

— Vance? Chiar în momentul în care rosti numele știu cu toată ființa ei că un singur om se mișca cu o asemenea siguranță, încât fiecare pas arăta dragostea ce o purta pământului de la Rain-tree. El veni alături și datorită înălțimii lui, ochii lui erau la același nivel cu ai ei, așa cum stătea cocoțată pe poartă.

— Nu te-ai întors la dans — mătușa Charly era puțin îngrijorată pentru tine.

— Mă întrebi dacă sunt bine, Mr. Corraine? Schiță un zâmbet, ca o chemare, ca măcar o dată să zâmbească și el. O măsură cu privirea cum stătea cu piciorul proptit de bara porții și-și sprijinea brațul de coapsă.

— S-ar fi putut să fii rănită și să te retragi să-ți lingi rănilile în secret.

— Crezi că sunt o persoană secreteasă, Mr. Corraine?

— Ești o fată șireată, Miss Dowling.

Ea se uită la el. Niciodată nu fuseseră așa de singuri și ea încercă să se ascundă după pavăza sarcasmului de puterea care o făcea să se simtă slabă.

— Ai acționat prea repede ca să fie făcută vreo stricăciune.



— Cu excepția rochiei mele. De aceea nu m-am mai dus la dans. Pură vanitate feminină.

— Rochia este total compromisă?

— A fost cea mai bună. Dar după un spălat bun o s-o pot purta ca rochie de fiecare zi.

— Eu am provocat necazul, tot eu o să-l repar.

— Nu, nu este nevoie. Sunt foarte mulțumită că Busley nu a fost rănit. Se străduiește din greu să fie util cu un singur braț. Ți este profund recunoscător că-l lași să stea la Raintree. Cred că trebuie să iubești valea ca să poți trăi aici.

— Am crezut că femeile sunt mai interesate în a iubi un bărbat.

— Sunt mai multe feluri de iubire în viața unei femei, decât în viața unui bărbat.

— Ai mai cunoscut și alți bărbați în afara vărului meu?

Ea se uită uimită la Adam și dintr-o dată vântul deveni rece. Întrebarea lui a fost pusă în mod intenționat, nu întâmplător.

Ea spuse:



— Era băiatul care curăța la porci, și bătrânul Jack care curăța pomii din livadă. Mai erau apoi băcanul, brutalul...

Ea se întrerupse brusc când Adam o prinse de încheietură cu o mână de fier.

— Nu fă pe deșteapta cu mine, spuse el, și ea simți bubuitul tunetului și ascuțimea fulgerului în vocea lui. Vănce nu este pentru tine și tu nu ești pentru el.

— Niciodată nu am spus...

— Ai spus că te-a cerut în căsătorie.

— Am spus-o în glumă.

— Ciudată glumă. Nu privești căsătoria ca un lucru serios, Miss Dowling?

— Bineînțeles.

— Atunci te avertizez că nu o să te căsătorești cu vărul meu.

— Aroganța ta este de neconceput, suspină ea. Nu poți să conduci oamenii din preajma ta ca pe vite.

— Pot să mă asigur că nu o iau în direcție greșită.

— Adică?

— Adică Vance a luat-o în direcție greșită și nu-mi place.

I-a tăiat respirația când i-a spus-o așa direct... sângele lui rece făcând-o să se



mire pentru o clipă înainte de a se înfuria.

— Toată lumea poate vedea că ești pătrunsă de mândria familiei și a averii și asta te face să crezi că orice femeie străină nu dorește decât să facă parte din ilustra ta familie. Tot ce-mi doresc este o slujbă, atât cât să-mi permită să câștig destul ca să-mi plătesc drumul până în Noua Zeelandă. De asta am venit, să-mi văd sora, Mr. Corraine, nu să-mi găsesc un australian bogat ca soț.

Pentru un moment, pe când vorbea, degetele lui se încordară în jurul încheieturii mâinii ei, provocându-i durere și ea realizează că aproape se atingeau.

— Mi-am făcut și eu planurile, Mr. Corraine. Îmi economisesc leafa, ca să pot să mă întâlnesc cu sora mea cât mai repede posibil.

— Miss Dowling!

— Ți-am simțit antipatia din momentul în care ne-am întâlnit, Mr. Corraine. La început m-ai luat drept o aventurieră, acum ești îngrijorat ca nu cumva vărul tău să se însoare cu fata de la bucătărie. Trebuie să mă consideri cam proastă dacă crezi că nu-mi dau seama când un bărbat glumește. Ea râse jumă-



tate supărată, jumătate amuzată. Pari foarte încurcat în privința asta. Pur și simplu sunt o fată obișnuită, care pentru nimic în lume nu vrea să-ți corupă servitorii sau să-ți schimbe planurile pentru Vance.

— Nu chiar așa de obișnuită, spuse el târăgănat. Chiar Busley ar putea fi impresionat puțin, așa bătrân și cu un singur braț, trăind în trecut.

— Este mai degrabă singur și despărțit de familie — întâmplător înțeleg ce simte.

Simțind că Adam a slăbit strânsoarea, ea și-a tras mâna, a sărit de pe poartă și a fugit spre casă. A durut-o că a fost judecată greșit și în ciuda afecțiunii ei crescânde pentru Raintree ar fi dorit să fi avut destui bani ca să poată pleca la Viviana. Deodată a simțit că se înăbușă. A fost adevărat ce a spus despre singurătate și despre despărțirea de cei dragi. Fu copleșită după discuția cu Adam Corraine; ochii i se umplură de lacrimi și se lovi de un copac pe care nu-l văzu.

— Au!

Fu picătura care a umplut paharul și când întrezări silueta lui Adam, ea țipă:

— Nu mă atinge. Nu mai suport!



— Te-ai lovit? Vocea lui era foarte nervoasă și tăioasă.

— Nu. Ea a fugit în casă și când a ajuns în camera ei se aruncă în pat și plânse amintindu-și de casă. De ce plânsese tot ceea ce-i era familiar și îndrăgit? De ce nu ținuse seama de sfatul bunicii să se ducă să lucreze pentru Jan Maclean la întreținerea cailor?

— Tânărul te place, spusese bunica. Câștigă bine cu școala de călărie și o tânără nu-și poate dori mai mult decât bunătate și puțină drăgălășenie.

Oare așa o fi? se întreba Joanna stând sprijinită pe coate și ștergându-și lacrimile de pe obraz. Puțină siguranță și drăgălășenie i se păru puțin în comparație cu dragostea visată, puternică, plină de viață și de nezdruccinat care înconjoară pe o fată ca o aură și nimic din afară nu o poate atinge. Erau gânduri neobișnuite pentru ea și începu să asculte zgomotul pașilor din casă. Totul era liniștit și dintr-o pornire, s-a dus la fereastră și a deschis-o mai mult, cu grijă. Acolo, în aerul nopții, plutea aroma de tutun și ea știa că șeful stătea pe veranda din spatele casei, fumându-și pipa și privind la munții care înconjurau



valea. Era copleșitor, se gândi, că tot pământul pe mile împrejur îi aparținea lui Adam Corraine, moștenit de la bunicul lui, iar el la rândul lui să-l...?

Inima Joannei bătu mai repede decât ar fi trebuit.

— Vărul meu este burlac convins, spusese Vance. Trebuie să-și găsească o mireasă... sau să vadă Raintree condus de fiul meu.

Ăsta era oare răspunsul la purtarea arogantă a lui Adam acolo jos la poarta corălului? Hotărâse să rămână singur și de aceea dorea să aleagă o mamă pentru fiul lui Vance? Părea medieval, dar totuși, ideea se potrivea cu atmosfera de la Raintree. Locul era departe de civilizație iar Adam fusese educat aproape în întregime de un om puternic, mândru și exigent pe care toți îl numeau King. Nu era chiar așa de necrezut ca Adam să-și fi făcut planuri în care o fată străină din Anglia să nu se potrivească.

Oricare ar fi fost sentimentele lui Adam Corraine, el și-a ținut promisiunea de a-i da Joannei un ponei și Brindle era disponibil oricând ar fi fost liberă o



oră. I-a plăcut Brindle de cum l-a văzut. Șaua era una ușoară, dar scările din piele erau mai lungi și Adam a fost cel care a venit și le-a potrivit pentru ea. El s-a uitat în sus la ea, o privire lungă, serioasă.

— Acum poți călări mai comod.

— Mulțumesc. Ea a zâmbit cu timiditate. Știu să călăresc... nu e nevoie să te uiți la mine ca și cum aș fi gata să mă rostogolesc din șaua.

Satin, poneiul lui Bonney, se frământa de parcă fata ar fi strâns frâul.

— Trebuie să am grijă de Joanna? întrebă ea. O, Doamne, credeam că ea trebuie să se ocupe de mine.

Nu te speria, Bonney, o să țin pasul cu tine. Joanna își ridică capul.

Adam spuse:

— Gata, acum plecați. Și Bonney, dacă ai de gând să călărești prin pădure, nu mergeți prea departe.

— Va trebui să vii să ne cauți, șefule, dacă ne rătăcim.

Bonney îi aruncă o privire cochetă. Nu o să fii prea supărat dacă o să fii răpit de la munca ta, dragă, nu-i așa? Sau să-l trimiți pe Vance?



— Ai prefera să te salveze Vance? El prinse de frâu poneiul lui Bonney și-l scoase din grajd. Joanna o urmă pe Brindle. Afară era cald și mirosea a cal și fân. Ea auzi râsul ușor a lui Bonney.

— Dacă ar fi să prefer, nu aș prefera pe nimeni altcineva decât pe tine, Adam. Tu ești primul pe listă!

Joanna simți privirea lui urmărindu-le cum se îndepărtează de fermă și știa că era un zâmbet în ochii adânci, gri-albaștri, o scânteiere și o căldură produse de pupila lui drăguță și imprudentă, care părea puțin îndrăgostită de el.

Bonney se întoarse în șa să se uite la Joanna întrebător.

— Vrei să vezi pădurea? întrebă ea.

— Aș vrea să văd măcar o parte, dar mai bine să nu mergem prea departe.

— Ți-e frică de șef?

— Nu. Dar decât să ne pierdem în pădure este preferabil să nu ispitim destinul.

— Ar fi ceva, să-l ispitim, râse Bonney. Pentru asta sunt făcute femeile. altfel ar fi numai gătit și robotit. Nu-mi place să fac ceea ce faci tu.

— O să ai parte destul când o să te măriți, sublinie Joanna.



— Nu eu. Servitorii pot avea grijă de casă. Eu nu vreau să mă obosesc și să nu mai fiu frumoasă pentru... pentru bărbatul meu.

— Bănuiesc că trebuie să fie bogat. Joanna era amuzată de fata care credea la fel ca Viviana, sora ei frumoasă și sigură de ea.

— Nu vreau să fie sărac. Nu-mi doresc asta pentru nimic în lume.

— Ce se va întâmpla dacă omul pe care-l iubești ar pierde toți banii?

— Nu m-aș mărita cu el. Este așa de rău să-ți dorești lucruri drăguțe?

— Este perfect natural, Bonney, dar bunătatea inimii trebuie să facă un chip frumos să strălucească, altfel își pierde strălucirea ca floarea la căldură prea puternică.

Bonney se uită lung la Joanna și își strânse gura încăpățânată.

— Vorbești ca o profesoară și chiar arăți ca o profesoară așa cu părul strâns. Nu mă protestezi tu pe mine că nu ai venit în Queensland să-ți cauți un bărbat. Toți din vale așa cred.

— Atunci toți din vale greșesc. Îmi economisesc banii ca să pot să plec în Noua Zeelandă.



— Chiar vrei să-ți întâlnești sora?

— Abia aștept. Joanna întâlni privirea fetei și văzu lucirea din ea. Așadar, încă un membru al familiei Corraine care se va bucura să o vadă plecată. Strânse frâul și Brindle porni în galop. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, poneiul se îndreptă spre dealuri, pline cât vedeai cu ochii de vite în mișcare și deoarece el nu o știa bine pe Joanna, nu se supuse când ea strânse frâiele. Menținea direcția și copitele sale loveau puternic pământul ducând-o în goană spre poalele dealului, încât pălăria îi zburase de pe cap și ea vedea coarnele ascuțite și maronii ale vitelor conturându-se tot mai aproape. Deodată o pereche de coarne îi apărură în față și unul dintre vâcari se îndreptă călare, în plină viteză, spre un taur care plonjase spre Joanna. Era o creatură mare și fioroasă, cu ochii înroșiți, venind drept spre ea și ponei dar în ultimul moment a fost deviat de celălalt călăreț.

Joanna a văzut toate acestea în timp ce Brindle galopa și apoi a simțit cum poneiul se poticnește. În clipa următoare ea a zburat din șa și respirația i se opri



în timp ce ateriza pe o grămadă de iarbă aspră.

— Au! Se ridică în picioare simțindu-se năucită și fără respirație. Își frecă spatele și își ridică privirea încet, în timp ce o umbră se aplecă spre ea. Aproape că se aștepta să vadă taurul și a fost și mai tulburată să-l vadă pe șef uitându-se în jos la ea!

Profilându-se în lumina soarelui, Adam rămăsese în șa uitându-se la Joanna.

— Ți-a plăcut plimbarea călare? Întrebă el cu fața înșelător de serioasă.

— Mă simt înviorată. A simțit cum se înroșește și și-a plecat capul în timp ce se scutura pe pantaloni. Brindle, calul ei, stătea puțin mai încolo, păscând iarba și fluturându-și coada cu indiferență. Își mușcă buzele... îi venea să turbeze că Adam fusese martor la căderea ei.

— Cum de-ați ajuns așa departe, trecând prin tufe de mărăcini? Întrebă el scurt. Și unde este Bonney?

Bineînțeles că este mai îngrijorat pentru tânăra domnișoară!

Joanna îl privi în ochi și uită de roșeața din obraji.



— Bonney mă ducea să-mi arate pădurea când poneiul meu a luat-o la goană și m-a adus direct aici. Ca toți ceilalți de la Raintree, m-a luat drept idioată, dar continui să învăț, Mr. Corraine.

Ochii lui alunecară peste părul ei ciufulit. Îi scăpase din coc și soarele îi făcea și mai blond. În cădere, cămașa îi ieșise jumătate din pantaloni și avea o pată de noroi pe tâmplă acolo unde își dăduse părul din ochi. Zâmbetul din colțul gurii lui îi spuse cum arăta.

— Ai dreptate, ești novice, spuse el, dar una curajoasă.

Era un compliment din partea lui și ea se simți plăcut tulburată când sosi un călăreț în care Joanna recunoscuse pe cel care îndepărtase taurul. El privi fix la Joanna și apoi vorbi cu șeful.

— Am înlăturat un taur care se îndepărtase de turmă. Domnișoara aproape că era să intre în el. Era de la sine înțeles ce i s-ar fi putut întâmpla dacă el nu ar fi fost prompt în îndepărtarea taurului.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, spuse Joanna recunoscătoare, dar rece, strângând-și părul.



— Cu plăcere, domnișoară. El a zâmbit timid.

— Perfect, Boye, spuse Adam, să mergem la ceilalți să-bem ceva cald. Cred că poți să bei o cană cu ceai, Miss Dowling, după mica ta aventură?

— Te rog. Ea răspunse din toată inima, deoarece întotdeauna o cană de ceai îndepărta o supărare și în ultimul timp intra în încurcături de parcă era o școlăriță și nu o fată de nădejde.

Adam sări din șa și agăță frâiele de o creangă în așa fel că Blaze putea să pască în compania poneiului Joannei. Joanna merse împreună cu Adam și Boye spre foc, unde într-un ceainic mare fierbea apa în care fuseseră puse două mâini de ceai, și lichidul maro aburea deasupra focului.

Adam se rezemase de un copac, cu o mână sprijinită în centura pantalonilor, cu picioarele încrucișate. Părea că aparține peisajului, puternic și atent, privirea trecând de la oamenii săi, la vite, la pământul înșorit care se întindea până la munți.

Joanna sorbi cu nesăț din ceai și știu că dragostea pentru Raintree pătrunsese adânc în inima sa. Ea simți privirea



ochilor gri-albaștri asupra ei și lăsă capul în jos. Privirea aceasta o tulbura. Îi amintea de seara în care-i spusese tăios că ea nu este pentru Vance. Își amintea și Adam de seara aceea, așa cum stătea sprijinit de copac? Părea că este o strălucire în ochii lui, dar, ca întotdeauna, era imposibil să știi ce gândește. Își termină ceaiul și înapoie cana.

— Este mai bine să mă întorc la fermă, spuse ea. .

Simți o ușurare când s-a întors la fermă și la munca ei, să intre în atmosfera anostă a bucătăriei. Dintr-odată liniștea a fost întreruptă când ușa a fost deschisă brusc de o siluetă înaltă care părea că umple bucătăria.

— Am nevoie de puțin ajutor! Era Vance, cu mâna dreaptă înfășurată într-un fular înroșit de sânge.

— Adu cutia cu medicamente, Peg! Joanna și-a condus pacientul la chiuvetă unde i-a desfăcut bandajul improvizat. I s-a tăiat respirația când a văzut creștătura din palmă.

— Este adâncă, Vance? I-a ținut mâna sub apă rece, dar sângerarea nu se oprea și s-a uitat neliniștită la el.



— Cum ai făcut-o?

— Sârma ghimpată. Dă-mi o bucată de vată să țin apăsător pe ea.

— Perfect. Ea a luat cutia de prim ajutor de la Peg, fata aborigenă, care privea cu ochii mari cum Joanna a luat pachetul cu vată, a rupt o bucată mare pentru Vance, ca să apese rana cu ea. L-a văzut strâmbându-se de durere și a sugerat uneia dintre fete să facă o cană de cafea. Cât ai clipi din ochi el era așezat pe scaun, cu fetele învârtindu-se în jurul lui.

— Arată mai rău decât pare, spuse el calm. Îți amintești că sunt un tip viguros.

Îi făcea cu ochiul Joannei, care nu era dispusă să o trateze ca pe o glumă.

— Nu vrei să-ți pierzi brațul ca Busley, nu-i așa? Te rog să stai liniștit.

— Două mâini sunt mai bune decât una singură, murmură el, strecurându-și mâna sănătoasă pe mijlocul ei.

— Vance, fii cuminte. Ea-l îngrijea cu aceeași atenție pe care ar fi acordat-o oricui la necaz, dar când s-a aplecat spre el, el nu și-a luat mâna de pe mijlocul ei. Ea a văzut o umbră și a știut că erau urmăriți și degetele i-au tremurat în timp ce-i lega bandajul.



Şeful stătea în cadrul uşii cu o expresie batjocoritoare pe faţă, privind la haosul produs în rutina zilnică de chipeşul său văr. Nici un cartof nu fusese pus la prăjit şi într-un vas ceapa aştepta să fie tăiată. În locul ordinii domestice era o harababură de vată, antiseptice şi ceşti de cafea.

— De fapt ce s-a întâmplat? întrebă târăgănat Adam. Ți-ai lăsat un deget în sârmă sau toată mâna?

Joanna își ridică privirea repede.

— Nu este cazul să glumești, răspunse ea înțepată în locul lui Vance. A trebuit să muncim ceva ca să oprim sângele.

— Așa de rău? Adam se uită întrebător la vărul său.

— O vacă și-a încurcat copitele în sârmă și mi-a sfâșiat mâna când am eliberat-o.

— Observ că e mâna dreaptă.

— S-ar putea să meargă dacă-mi pun o mănușă. Zâmbetul lui Vance era curajos.

— Nu, odihnește-ți mâna o zi sau două. Adam se întoarse să plece din bucătărie. O să-l pun pe Boye să însemne cu fierul încins vitele și, Miss



Dowling, dacă pacientul dumitale este destul de bine și poate să meargă, vrei să-l dai afară din bucătărie și să pregătești masa?

— Imediat, domnule.

El îi aruncă o privire lungă, peste umăr și apoi ieși — dar ea ar fi putut să jure că fusese o sclipire de amuzament în ochii gri.

În următoarele zile, Vance a făcut mare caz de rana sa. Joanna trebuise să-l ajute la îmbrăcat — spunea că mâinile ei reci și atingerea lor mângâietoare făceau minuni — și se lăuda în fața mătușii Charly sau se certa cu Bonney.

Aniversarea lui Bonney era la sfârșitul săptămânii și urma să se dea o petrecere pentru ea. Mătușa Charly i-a sugerat lui Adam să folosească argintăria familiei și el a fost de acord, cu un zâmbet indulgent, să facă totul în stil mare.

Joanna primise sarcina că curețe argintăria și din cauza frumuseții ei, nu găsisese munca plictisitoare. Adoniah, directorul școlii din vale, promisese trandafiri pentru vasele de argint și un



tort de înghețată și alte bunătăți urmau să fie aduse cu avionul vineri — și, nici o îndoială, un cadou special de la Adam va fi printre pachete.

El spusese cu fermitate că Bonney nu era pregătită să aibă un automobil al ei. Raintree era la multe mile depărtare de principala autostradă și ea s-ar putea rătăci sau ar putea avea un accident sau se putea împotmoli pe undeva.

Nu, el era responsabil pentru ea și cu o întoarcere bruscă de la cerere la modestie afectată, fata l-a mângâiat cu mâna pe obrazul bronzat și a cedat.

— Șeful Adam, spuse ea, ochii ei căprui privindu-l fix și toți ochii din încăpere urmărindu-i ca fascinați.

— Ce soț hotărât o să fii!

Joanna curăța argintăria în sufragerie și-l auzea pe Vance vorbind alene și tachinând-o pe Bonney pe verandă.

— Bănuiesc că sperî într-o pradă bogată sâmbătă, nu? Ce ai vrea să-ți fac cadou?

— Adică nu ai comandat în oraș un cadou pentru mine? exclamă ea. În acest caz, mă lipsesc. Nu vreau lucruri vechi pe care ai uitat să le dai numeroaselor tale prietene.



— Stai puțin, nu am chiar un harem, zise el. Au fost cunoștințe trecătoare care au adăugat sare și piper vieții.

— Același lucru este valabil și pentru Joanna Dowling?

Joanna se opri din lucru, când își auzi numele rostit de Bonney și aștepta încordată răspunsul lui Vance. Va glumi sau va răspunde ceva ce mai bine nu ar trebui să audă?

— Cred că ești geloasă pe Joanna, spuse el trăgănat.

— Îți place de ea pentru că are părul blond și vocea melodioasă. Cred că este o încrezută.

— Nu fi copil, râse el. Joanna este o fată drăguță. Nu este o păpușică laconică și egoistă ca tine — au, dacă mai arunci cu altă piersică în mine, îți tăbăcesc... Deodată se auzi un zgomot de scaune date brusc la o parte, o îmbrânceanță, un chicot, și apoi râsul se auzi în depărtare în timp ce Vance o alerga pe Bonney pe pajiște și printre copaci. Un papagal lansă un strigăt și apoi se lăsă liniștea iar Joanna se destinse pe scaun.

A fost o plăcere invitația în seara petrecută cu Lenita și soțul ei. Când îi



vedeai împreună îți dădeai seama cât de mult țin unul la celălalt și Joanna a căzut victima privirii catifelate a lui Carlo, copilul lor. Să-l țină în brațe a fost o plăcere și o noutate deoarece după ce l-a îmbrățiat, Lenita i-a dat voie Joannei să-l steargă, să-l pudreze și să-l pregătească pentru noapte.

Când a venit timpul ca Joanna să plece, Boye s-a oferit cu amabilitate să o conducă până acasă. Lenita stătea pe verandă și îi făcea cu mâna, în timp ce Boye deschidea poarta spre drum, când pietrișul scârțâi sub apăsarea unui pas greu și cineva se opri în umbră.

— Avem același drum, spuse o voce de bărbat. Joanna își ridică privirea spre cel ce vorbea, dându-și părul la o parte, cu ochii mari și uimiți.

— Nu mă supăr că-ți predau însărcinarea șefule, zâmbi Boye. Noapte bună, Joanna și-ți mulțumesc că ai venit să iei masa cu noi.

— Eu vă mulțumesc că m-ați invitat. Inima îi bătea puțin mai repede și-și flutură mâna către bungalow și apoi îi părăsi, alături de Adam Corraine.

— Sunt o pereche potrivită, spuse el.

— Da, îmi plac foarte mult.



— Au un copil grozav. Îți plac copiii, Miss Dowling?

— La fel ca oricărei fete care este singură în ziua de azi, presupun.

— O tânără este preocupată mai mult de romantism, nu?

— Nu tot timpul. Un zâmbet îi juca pe buze. Sunt momente când toată atenția mea este acaparată de pregătirea unei tarte cu fructe gustoasă.

— Da, am observat că tartele cu fructe sunt mai bune.

— M-am gândit la ceva special pentru mâine. Mătușa Charly a cultivat niște dovleci grozavi și mi-ar părea rău să-i las să se strice.

— În zilele noastre, dovlecii sunt gătiți în loc să fie vrăjiți?

— Cenușăreasa poate lua un taxi până la sala de bal.

— Sau un avion, spuse el trăgănat.

Inima îi tresări... ce prostie să presupună că Adam Corraine era prietenos pentru că noaptea era înstelată și părul ei auriu și bogat i se revărsa pe umeri. Ea era o fată care strica planurile ce și le făcuse pentru Vance. Nu dorea ca ea să uite că avionul care o adusese acolo o putea duce înapoi la fel de ușor.



În timp ce el deschidea poarta, ea păși pe lângă el, când vântul, făcându-i în necaz, îi zbură părul pe fața lui Adam.

— De obicei îl porți strâns într-o coadă, spuse el.

Ea ridică bărbia.

— Când sunt la bucătărie, dar acum sunt în orele libere și pot să-mi port părul cum îmi place. Îmi pare rău că ți-a venit în ochi.

— Este parfumat.

— Spălat cu șampon. Eu... eu cred că fata de la bucătărie are dreptul să-și îndepărteze mirosul din părul îmbâcsit?

— Miss Dowling...

Iar suna ciudat, ca „dragă“, dar totodată mânia și durerea îi aduseră lacrimi în ochi. Ea clipi de câteva ori.

— Crezi că sunt plină de vicleșuguri, Mr. Corraine. Chiar crezi că încerc să folosesc unul dintre ele împotriva ta?

— În ce scop? întrebă el târăganat.

— Păi, ești stăpânul de la Raintree. Ești prada cea mai mare.

— Ar trebui ceva mai mult decât un păr auriu ca să mă prindă.

— Atunci ce ar mai trebui? întrebă ea cu îndrăzneală. Aș risca să mă rănească și altceva.



— Ești mai deosebită, deoarece în ziua când ai sosit la Raintree am crezut că nu vei avea puterea să rezisti la felul nostru de viață.

Tocmai vrei să spui că-ți pare rău că te-ai îndoit de mine?

— Nicidecum.

— Adică vrei să spui că nu am trecut toate obstacolele?

— Cu siguranță că nu există obstacol în calea unui om de spirit ca dumneavoastră, Miss Dowling. Mă întreb ce ar trebui să se întâmple ca să rămâi fără replică. El o prinse de mijloc și mâinile lui se strânsă în jurul ei în timp ce ochii lui râdeau de încordarea de pe fața ei luminată de stele.

— Ți-ai pierdut vicleșugurile? râse el.

Ea era conștientă cu toată ființa ei de puterea magnetică ce făcea să nu se poată mișca sau vorbi. De la distanță, fiecare era conștient de puterea acestui om... dar lipită aproape de el, abia putea să respire datorită agitației care-i cuprinsese inima. „Dă-mi drumul!“ Cuvintele îi veneau pe buze, dar nu putea să le rostească. Te rog. El îi citea rugămintea tăcută pe buze și cu un râs ușor violent, îi dădu drumul. Acum se priveau în ochi



și ea a știut că el era la fel de neîmblânzit ca valea și ca pădurea copacilor de ploaie din mijlocul ei. El nu era posesiv cu ele, deoarece ele erau moștenirea lui. El le aparținea... ele erau răul lui.

— Tu ar trebui să-ți dai seama cât pot fi de periculos. S-a întâmplat ca eu să aflu cât ești de inocentă. Cred că amândoi am învățat câte ceva, nu-i așa?

— Cel puțin tu știi că mâine la desert va fi plăcintă cu dovleac.

El râse și se sprijini de stâlpul porții în timp ce Joanna îi aruncă un noapte bună grăbit și alergă spre casă. Îl lăasă singur

— el aparținea frumuseții sălbatice a acestui pământ așa cum poate nu va aparține niciodată unei femei.

Miercurea era o zi liniștită, ca și cum fiecare își trăgea sufletul pentru agitația ce urma să vină. Mătușa Charly discutasese cu Joanna despre meniu când Bonney nu fusese prin apropiere.

— Este bine ca o fată să aibă de ce să-și amintească de petrecerea de aniversare. Charlotte zâmbi cu nostalgie. Încă îmi pot aminti de emoția pe care am simțit-o când am împlinit optsprezece ani. Înghețată și căpșuni, o orches-



tră și tineri măgulitori care credeau că ești de zahăr caramel și te țineau de vârful degetelor, să nu te topești.

Joanna zâmbi, dar parcă simțea din nou atingerea aceea de mâini care-și cunoașteau puterea — mâini care puteau repara și conduce o mașină, care puteau ajuta un mânz sau un vițel să vină pe lume, a căror asprime nu ar conveni mătăsii rochiilor de seară.

Dimineața trecu și prânzul era aproape când Joanna găsi un plic cu numele ei, sprijinit de cutia de ceai. Oricine l-ar fi lăsat, știa sigur că ea totdeauna își făcea o cană de ceai după ce termina treaba. Totul era foarte liniștit când ea a deschis plicul și a citit mesajul — fusese bătut la mașină de birou și era scurt și la obiect.

„Miss Dowling, trebuie să zbor cu avionul până la niște vecini. Ai putea să te bucuri de excursie, care ne va lua câteva ore dus și întors. Vino să mă întâlnești la pista de aterizare, dacă dorești să mergi. Mr. Corraine.“

Un zâmbet ușor depărtă buzele Joannei. Ea ghici din felul cum era scris biletul, adresat și semnat, că Vance era cel care o invita să-și petreacă o după-



amiază zburând cu el. Mâna era vindecată. Perspectiva era plăcută. Ar putea purta bluza ei de mătase ciclamen și blugii cei buni... și Adam Corraine poate să gândească ce i-o plăcea!

Cerul era de un albastru pur și copacii de-a lungul pistei stăteau nemișcați, fără ca o frunză să se miște. Totul părea calm. Vacile stăteau la umbră și dacă erau văcarii prin împrejurimi, ei nu se vedeau. Era ca într-o ilustrată în culori de chihlimbar maroniu, verde-cenușiu și albastru strălucitor. Aerul era cald și pătrunzător. Joanna a parcat jeepul în umbra hangarului și apoi merse spre avionul care stătea ca o pasăre mare și strălucitoare pe pistă. Pălăria ei de soare era trasă băiețește peste ochi și părul legat într-o coadă atârna liber pe spate. Strălucea ca aurul pe bluza ei roz, blugii ei erau aspri, albastru-închis și era încălțată cu sandale ușoare cu două barete.

Ea putea vedea silueta înaltă stând rezemată de aripa avionului și privind alene cum ea traversează fâșia de iarbă spre el. El se îndreptă în timp ce ea grăbea pasul și avu un sentiment straniu de emoție.



— Ți-a luat ceva timp să te gătești. Ochii pilotului nu pierdură nici un detaliu din înfățișarea ei în timp ce o măsurau încet și pătrunzător. Încă cinci minute și mi-aș fi luat zborul. El ieși din umbra aripii avionului și Joanna rămase fără respirație când îl văzu. Rămăsese fără grai, uitându-se la bărbatul din fața sa cu ochii uimiți.

— Tu? exclamă ea. Am crezut că era Vance cel care mi-a lăsat biletul să ne întâlnim aici...

— Chiar așa? spuse Adam în felul lui târăgănat. Vrei să renunți să zbori cu mine la „Dealul copacilor maimuță”? Buzele lui, se strâmbară când îi văzu expresia. Jeff Brennan îi crește în acel loc. Soția lui Cherry, a botezat casa așa când s-au mutat de la oraș acum cinci ani, din cauza sănătății ei. A avut probleme cu plămânii, dar acum este bine, datorită aerului bun de la noi.

— Ei bine, Joanna încă se simțea puțin tulburată, cum aș putea rezista la un astfel de nume pentru o casă?

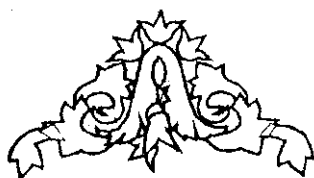
— Bravo, fato. Zâmbetul său era zeflemitor. Brennanii au un băiat și o fată. Amanda s-a născut aici în Queensland. O s-o găsești drăguță. Eu sunt nașul ei.



Porni motorul și au zburat de-a lungul pistei. I se părea că zvâcniturile avionului pornesc din ea, sau erau numai bătaile nebunești ale inimii ei deoarece acest bărbat o îmbrobodise făcând-o să creadă că era Vance? Biletul... asemănarea fizică... el știuse chiar că așteptând-o în umbra aripilor avionului ea o să-l i-a drept vărul său. Ea nu putea înțelege rațiunea lui de a juca un astfel de joc și îi aruncă o privire piezișă mai degrabă dezorientată.

El era atent la comenzi, profilul lui conturându-se clar în lumina puternică în timp ce se ridicau în aer și pământul se depărta repede sub ei. Ei s-au ridicat mult deasupra văii și Joanna a avut senzația de pericol să fie singură cu acest bărbat imprevizibil.





CAPITOLUL IV

Joanna s-a întors către Adam Corraine în timp ce avioanele se înălța în aer.

— De ce această mascaradă? Întrebă ea cu bruschete.

— Ai fi venit în această excursie, dacă te-aș fi invitat în mod normal?

— De ce m-ai fi invitat tocmai pe mine?

— Ei, acum nu fi prea modestă, râse el. Privirea îi alunecă peste profilul lui și văzu licărirea de umor de pe fața lui.

— Adevărul este că trebuie să discut niște afaceri cu Jeff și m-am gândit că Cherry și copiii s-ar bucura de compania ta. Vezi, Cherry era originară dintr-un loc din Anglia numit Leigh-on-Sea. Bănuiesc că ai auzit de el.

— Am auzit. Joanna îl privi uimită. Leigh este la numai câteva mile de satul unde locuim.



— Vezi, tu și Cherry o să găsiți o mulțime de subiecte din moment ce cunoașteți locul ei de baștină.

Joanna se uita la priveliștea ce se vedea prin hublou.

— Deja știai că eu locuiam la câteva mile de orașul de baștină al lui Cherry Brennan.

— Sunt vinovat, m-am uitat pe o hartă a Angliei.

— De ce folosești cuvântul vinovat, Mr. Corrairie? Crezi că mi-e dor de casă și că vreau să mă întorc?

— Uite ce este. Ea se uită la el și văzu că buzele lui erau strânse. De fiecare dată când suntem singuri, ne certăm, spuse el cu asprime. Am încercat să fiu delicat. Îmi pare rău că nu am reușit.

— Delicat? Dintr-o dată, fără motiv, ea începu să râdă. Ea se uita la Adam, care arăta oricum numai delicat nu. Chiar și mâinile lui arse de soare care țineau manșa aveau ceva dur în ele.

— Nu cred că faci vreodată ceva din impuls, spuse ea. Ești cea mai circumspectă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Niciodată nu ochești o țintă decât dacă știi sigur că o lovești. Ți place



să controlezi evenimentele, nu să te ia prin surprindere.

— Mă faci să par foarte arogant.

— Este cea aroganță când crezi că poți să conduci destinele oamenilor.

— Te referi la tine și la Vance?

Ea aprobă din cap și se feri de privirea lui, despre care știa că era dură și periculoasă.

— Zburăm peste apă, exclamă ea. Urmă o pauză lungă în timp ce înaintau în spațiu și ea se simți foarte emoționată. De la această înălțime marea barieră de corali semăna cu un șarpe imens și sinuos, părând că se mișcă odată cu valurile albastre-verzui care se revărsau peste creasta de coral.

— Zburăm peste o porțiune din Marea de Coral, îi spuse Adam. Îți dai seama câte mile ne despart de prietenii și vecinii noștri în această parte de lume. Convorbirile prin radio-telefon nu pot înlocui o strângere de mână și de asta am vrut să-i întâlnești pe Brennani, tânără domnișoară. Cherry rar vede o altă femeie, lăsând la o parte faptul că ești din Anglia.



— Simți nevoia să mă intimidezi. Dar a fost un șoc pentru mine să te găsesc pe tine așteptându-mă.

— Când te așteptai să-l vezi pe Vance? Erai atât de grăbită!

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Te rog, nu putem încheia un armistițiu?

Pe buzele lui a jucat un zâmbet ciudat.

— Sunt de acord. Brennanii se întâmplă să-mi fie cei mai buni prieteni. Jeff obișnuiește să conducă prelucrarea cărnii acolo unde livrez juncanii. Nu vreau ca Cherry să afle că farmecul meu a suferit o înfrângere în fața celei mai drăguțe angajate.

— Nu... roșeața i-a colorat obraji

— nu trece în cealaltă extremă, Mr. Corraine.

— Numele meu este Adam.

— Nu... nu pot.

— Nu? El ridică din sprâncene. Nu poți să-mi spui pe nume și ești speriată că aș putea flirta cu tine pentru că suntem singuri aici în cer?

— Tu ești șeful.

— Ah, da. Albastrul cerului i se reflecta în ochi, astfel că expresia lor nu putea fi citită, dar zâmbetul lui era batjocoritor. O anume conveniență tre-



buie păstrată, nu? Ești așa de englezoaică, Miss Dowling. Ochii lui alunecară peste părul ei bălai și fața albă care era perfectă, chiar în acea lumină puternică. Când ea s-a uitat pe hublou a văzut că valurile verzi-albăstrui rămăseseră în urma lor și umbra aripilor trecea peste dealuri, arse de soare.

— Pământul lui Jeff, îi explică. Au început să coboare, pista se întindea ca o panglică înaintea lor și centura din jurul mijlocului ei se strânse. Ea-și ținu respirația în timp ce zgomotul motorului umplu carlinga, roțile atinseră pista și apoi se opriră. Pe o margine a pistei staționa un vehicul deschis. Un braț cu o pălărie salută și ceva mic și strălucitor se sculă în picioare și apoi sări de pe platforma din spatele mașinii.

Adam râse.

— Au venit să ne întâmpine și au adus-o și pe Mandy cu ei.

Dintr-odată, Joanna se simți foarte sfioasă. Acești oameni erau prieteni foarte buni cu Adam și deodată realizează că el avea un motiv foarte personal să o aducă la „Dealul copacului maimuță” să întâlnească această familie de care el era așa de legat. O privea cu o căldură care



se regăsea în zâmbetul lui care o surprinse deodată cu puterea și farmecul lui. Apăruse o rază puternică de soare ce fusese ascunsă de un nor și-i tăie respirația, în timp ce-l urma afară din avion, în aerul cald și-l văzu ridicând în brațe copilul lui Cherry și Jeff Brennan.

— Unchiul Adam... ah, mămica a spus că vii să ne vezi și ai venit cu avionul, nu-i așa? Ea-l sărută și se lipi de el clipind din genele lungi lângă obrazul lui surâzător în timp ce mâinile ei mici îl căutau în buzunare.

— Mandy, nu mai fi un mic săpător. O tânără femeie venea în fugă spre Adam, cu un zâmbet larg de bun-venit sub borul pălăriei de soare. Un val de păr roșu îi căzu pe ochi, iar nasul ei cam în vânt și obrajii fini erau stropiți cu pistrui.

— Ce bine îmi pare că te văd din nou, Adam. Așa de bine — ți-ai adus-o și pe Bonney — oh, îmi pare rău. Ochiul de culoarea alunei o priviră pe Joanna cu o surpriză sinceră și curiozitate.

— Mămico, uite! Mandy găsi cadoul surpriză pe care-l căutase.

— Spune mulțumesc unchiului Adam. Cherry Brennan nu-și lua ochii



de la Joanna, când soțul ei se alătură grupului.

— Bună, ce mai faceți?

Adam schimbă copilul pe brațul stâng și el și Jeff Brennan își strânseseră mâinile.

— Jeff, Cherry, amândoi arătați grozav. Și am adus cu mine un oaspete surpriză — cineva din ținutul tău natal, Cherry. Fă cunoștință cu Joanna Dowling, care lucrează la noi la Rain-tree. Este un fel de aghiotant al mătușii Charly și înainte de a veni în Australia a locuit în Essex.

Cherry zâmbi la Joanna, dar avea o privire întrebătoare și Joanna ar fi vrut să-i spună deschis că ea nu-și făcuse planuri în privința lui Adam Corraine. Deja ea știa că familia și prietenii lui se așteptau ca el să se căsătorească cu Bonney Ryan.

Ea spuse în treacăt:

— Mr. Corraine mi-a spus că ai locuit la Leigh, Mrs. Brennan. Cunosc bine locul.

— Broadway și stâncile și hanul „Corabia“ acolo jos lângă chei, unde bărcile plutesc odată cu fluxul și refluxul?



Cherry dorea să afle mai mult și pentru moment părea că uitase bănuiele în legătură cu Joanna.

— Oh, la început, când am venit să muncesc la Brisbane, mi-a fost tare dor de locul acela. Eram gata să mă întorc acasă când... când l-am întâlnit pe Jeff. Ea-i aruncă un zâmbet soțului ei, care era un bărbat subțire, ars de soare, cu o voce moale și cu părul grizonat. În mână avea o pălărie ponosită și era îmbrăcat într-o cămașă în carouri și pantaloni kaki.

— Ce face Terry? întrebă Adam când se îndreptară spre mașină iar Mandy, cocoțată pe umărul lui, sufla în muzicuța pe care i-o adusese.

— Își pierdeea vremea cu niște aparate electrice când am plecat de acasă ca să venim în întâmpinarea voastră, zâmbi Jeff. Adam, am presimțirea că băiatul meu nu este făcut pentru viața de la țară.

Se urcară în mașină, Jeff la volan cu Adam și copilul alături de el. Joanna stătea în spate cu Cherry, în timp ce Mandy, aplecată peste umărul lui Adam, se uita la ea cu ochii ei poznași de culoare verde.



— Bună, spuse după un timp. Tu ești iubita unchiului Adam?

— Bună și ție, zâmbi Joanna și spera ca Adam să fi fost destul de adâncit în conversație cu prietenul lui pentru ca să nu audă întrebarea. Eu lucrez pentru unchiul tău.

— Deci vii din Essex, spuse Cherry din nou. Îmi pare bine că Adam mi-a făcut o astfel de surpriză. Ne bucurăm să primim musafiri și nu am mai avut ocazia să vorbesc despre casă de mult timp. De cât timp ești aici, Joanna? Auzisem că este un nou angajat la Raintree, dar niciodată nu mi-am închipuit că ești atât de tânără. Ți place să lucrezi la familia Corraine?

Părea că pe Cherry nu o deranja deloc că întrebarea pusă cu glas tare putea fi auzită de Adam și ea se amuză când Joanna se uită ezitând la spatele lui lat.

— Aștia doi sunt așa de adânciți în discuția lor despre vite, încât discuția femeilor este mai mult un fulg în vânt pentru ei. Povestește-mi despre tine, Joanna.

— Nu este prea mult de spus...

— Oh, și eu eram la fel ca tine când am ajuns aici, râse Cherry. Rezervată,



înclinată să cred că acești australieni sunt duri și cu aere de șefi. Dar în inima lor ei sunt atât de buni și calzi... și atât de înalți, nu crezi?

Joanna întâlnește privirea celeilalte femei și din nou știe că Cherry Brennan era foarte curioasă în ceea ce privește relația dintre ea și Adam. Lângă avion, având soarele în ochi, Cherry crezuse, văzându-l cu o fată, că a adus-o în vizită cu el pe Bonney. În loc de asta, el adusese fata din casă. Un râs irezistibil o cuprinsese pe Joanna.

— Da, acești oameni sunt greu de supus! Mr. Corraine s-a gândit că ar fi bine pentru tine dacă ai întâlni pe cineva din Anglia, care a locuit atât de aproape de orașul tău. Abia acum trei luni am plecat de acasă ca să vin aici. Am înțeles de la Mr. Corraine că tu ești aici de niște ani, Mrs. Brennan.

— Trebuie să-mi spui Cherry. Ei bine, l-am întâlnit pe Jeff la șase luni după ce ajunsesem la Brisbane ca să muncesc și băiatul nostru are treisprezece ani. Mandy are numai trei ani și jumătate, nu-i așa, maimuțico?

Mandy chicoti și se aplecă peste umărul lui Adam, o mână înconjurând gâtul



său bronzat, în timp ce el își continua conversația cu Jeff.

— Tu nu ești deloc bronzată, îi spuse ea Joannei. Parcă ai fi de aur.

Această remarcă pătrunse prin discuția despre vite de pe scaunul din față, deoarece Adam întoarse capul brusc și privirea lui o întâlni pe a Joannei.

Joannei îi plăcea deschiderea largă și frumoasă din fața casei, copacii mai-muță crescând pe pantă, pe care o și protejau. Era o verandă adâncă și răcoasă sprijinită de stâlpi de lemn în jurul cărora se prinseseră mănunchiuri de flori agățătoare. Scaune mari de trestie erau așezate în jurul a două măsuțe și lămpile atârnavă de grinzile din cameră. Era o casă luminoasă, cu o dezordine care trăda prezența unor copii. Jucăriile erau îngrămădite într-un colț și un căluț de lemn scârțâi când Mandy se urcă în șă și începu să galopeze.

— Uită-te la mine, unchiule Adam, uită-te la mine!

Ei se așezară în scaunele de trestie și Cherry se duse după o carafă cu suc de fructe și aduse și felii de pepene cu gheață. Mandy descălecă de pe căluț și



se așeză lângă scaunul Joannei. Păsări verzi ca smaraldul se învârteau în jurul acoperișului verandei. Un băiat dădu colțul casei. Purta blugi, dar nu avea cămașă. Părul lui avea culoarea grâului copt și fața lui pistruiată era luminată de doi ochi ca ai tatălui său.

— Bună, Adam! El urcă scările verandei și înaintă cu un zâmbet larg. Am auzit avionul venind peste deal, dar am fost ocupat cu repararea dinamului pentru a umple piscina. Vrei să înoți? Apa vine de la un izvor și e răcoroasă.

— Ți-ar plăcea să înoți, Joanna?

— Da, foarte mult. Ea se uită de la Adam la băiat, care clipi puțin stânjenit când văzu un străin.

— Acesta este fiul meu, Terry, spuse Jeff cu o notă de mândrie în voce. Piscina a fost ideea lui, Joanna. Împreună cu băieții am cărat pietre și le-am cimentat pentru a căptuși bazinul.

— Joanna, Terry își trecu mâna prin claia de păr. Nostim nume.

Cherry merse cu Joanna în dormitor și-i dădu un costum de baie galben-pai ca să se schimbe și cele două fete râseră de contrastul dintre pielea albă a Joannei și cea puternic bronzată a lui Cherry.



Au jucat volei în piscină și la urmă, obosiți, s-au alăturat lui Mandy și Jeff sub copaci. Joanna savură căldura plăcută și studia printre gene fața relaxată a lui Adam în timp ce Mandy adormise în brațele lui.

El avea grijă de oamenii de la Rain-tree și ținea mult la prietenii lui, deși ea avea sentimentul că se simțea singur, ca și cum ar fi fost mereu prea ocupat să se îndrăgostească. Era posibil ca drăguța și egoista Bonney să umple golul din inima acestui bărbat? Probabil că tot ce-și dorea el acum era un fiu ca Terry și o fetiță a lui care să-i adoarmă pe umăr.

Cum soarele apusese și se lăsase răcoarea, au intrat în casă să se schimbe de costumele de baie și să ia o cină rece. În salon se întunecase și când Cherry aprinse lumina, becurile pâlpâiră slab.

— S-a întâmplat ceva cu generatorul! Terry sări în picioare, își șterse frișca de pe buze cu șervețelul și se grăbi afară să repare lucrurile.

— Este la îndemână să ai un electrician în casă, zâmbi Jeff. Lumina noastră este produsă de un generator diesel. Din când în când își face de cap și Terry îl



repară. Din partea mea, mă mulțumesc cu lămpile cu gaz. Sunt mult mai sigure.

— Mai vrea cineva o ceașcă de ceai? Cherry ținea ceainicul ridicat când izbucni o flacăară, se auzi un zgomot surd și totul rămase în întuneric.

— Terry!

— Lămpile cu gaz, aprinde-ți-le. Masa se zgudui când Jeff se ridică brusc și Joanna, alarmată, își simți inima bătând mai repede. Mandy începu să plângă și ea luă copilul în brațe.

— Taci, iubito. Într-o clipă o să avem lumină și vom afla ce a fost cu zgomotul.

Jeff a aprins lămpile și Adam a luat una, au ieșit pe verandă și au fugit pe scări, Cherry urmărindu-i cu o privire îngrozită. Joanna o ținea pe Mandy și încerca să nu tremure.

Adam s-a întors primul, ținând în brațe cu mare grijă băiatul leșinat. Jeff îl urma susținând-o pe Cherry, care plângea.

— Ei, hai, dragă, este șocat și are arsuri, dar respiră. O să vedem ce avem de făcut, după ce discutăm cu doctorul prin radio.

— Dar, Jeff, brațul!



— Știu, draga mea, o calmă Jeff, în timp ce Mandy începu să plângă iar Joanna încerca să o liniștească cum putea.

Adam întinse băiatul pe sofa și-i examină cu atenție întinderea zonei arse. Își întoarse o față fără expresie spre Jeff și Cherry.

— Vom bandaja rănila și zbor cu el în cel mai apropiat oraș. Da, Cherry! Arsurile nu le putem trata aici, așa cum trebuie. Acum, fii fată bună și adu-mi cutia de prim-ajutor. Și Jeff, dă-mi câteva pături să-l înfășor în ele.

— Terry...

— Cu cât mai repede vom primi ajutor medical calificat, cu atât mai bine pentru el, Cherry, îi spuse clar Adam.

— Eu... eu știu. Dar Terry este atât de mic și rănit. Cherry își duse mâna la gură și se grăbi în camera alăturată, unde ceva căzu și se sparse în timp ce ea scotea cutia de prim-ajutor din dulap. Joanna intui privirea lui Adam care se uita la copilul speriat din brațele ei.

— Cherry va merge la spital cu băiatul.



— Da. El dădu la o parte părul blond de pe ochii închiși ai băiatului. Tu stai aici și ai grijă de Mandy. Am să-l rog pe Jeff să ia legătura prin radio-telefon cu Raintree ca să le spună că o să întârziem sosirea acasă. Nu fi îngrijorată, Joanna. Terry se va face bine. Este șocat și are câteva arsuri urâte pe braț, dar în aproximativ două ore ajungem la cel mai apropiat spital... Nu te superi dacă rămâi aici? Mandy are nevoie de o prezență feminină și să-i ții companie lui Jeff.

— Bineînțeles că rămân. Îmi pare rău că excursia asta plăcută s-a terminat așa.

Era la micul dejun cu Jeff și Mandy când zgomotul unui avion sparse liniștea dimineții.

— S-a întors Adam! Jeff se uita la ea cu recunoștință. Mi-ai fost de mare ajutor, Joanna, ai avut grijă de Mandy și de mine. Nu te îngriji de farfurii. Strânge-ți lucrurile și te conduc imediat la avion. Adam a spus că ne așteaptă acolo.

Cherry apăru și alergă plângând în brațele lui Jeff.

— Terry o să se facă bine! Doctorul crede că dacă o să fie destul de bine, o să



vină acasă într-o săptămână. O să-l aducă aici avionul sanitar...

— Mămico, Mandy este aici. Copilul vocifera ca să fie luat în seamă și Cherry se aplecă și o strânse în brațe.

— Ce mai face fetița mea cea mare? Ai fost cuminte cât am lipsit?

— Jo-Joanna mi-a spus o poveste despre o mașină cu un motor fermecat. Mandy se uita în jur și-i zâmbi larg lui Adam, care stătea înalt în lumina dimineții, în ochi jucându-i un zâmbet leneș.

— Unde este Terry? De ce nu l-ai adus înapoi cu avionul, unchiule Adam?

— Este rănit la braț, scumpo, și trebuie să stea la spital pentru un timp. Va veni curând.

Ochii mari și verzi ai lui Mandy se deschiseră larg când un gând îi trecu prin minte.

— A plâns Terry când s-a lovit la braț? întrebă ea.

— A fost foarte curajos, draga mea. Cherry sărută părul strălucitor al micuței. În seara asta, sper să vorbim cu Terry la radio-telefon, nu?

— Da, mămico. Oh, sper să vorbim în seara asta.



Ca și cum ar fi subliniat trecerea timpului, Adam spuse:

— Mai bine ne-am vedea de drum, Joanna. Ia spune, ce ai în sacoșă?

— Un termos cu ceai și ceva mâncare.

Jeff îi întinse mâna lui Adam.

— Veți mânca în timpul zborului, amice.

— Joanna... Cherry o privi cu ochii încă umflați de plâns și obosiți. Ai fost atât de drăguță cu toți... ce să mai spun?

— Ai spus totul acum câteva minute, zâmbi Joanna. Terry se va face bine.

După asta, salaturile au fost rezezi parcă pentru a acoperi simțămintele ascunse și neliniștea, urmată de un sentiment de ușurare. De pe locul ei din avion Joanna făcu cu mâna micului grup de pe marginea pistei. Mandy făcea cu mâna agitat. Joanna simți un nod în gât. Când va părăsi Raintree nu va mai vedea niciodată acest copil încântător.

— Te superi dacă-mi dai o ceașcă de ceai acum că suntem sus? îi spuse Adam, câteva minute mai târziu, după ce plutiră peste un strat de nori pufoși.

Joanna turnă ceai și el bău cu sete. De asemenea, se desfătă cu două sendvișuri



cu șuncă pe care le făcuse la conac. Jeff pusese în sacoșă și niște tartă și de asemenea niște ciocolată și biscuiți.

— Mmmm, mă simt mai bine, spuse Adam. Cherry era atât de nerăbdătoare să se întoarcă la Jeff, cu toate amănuntele despre băiat, că nu ne-am oprit să luăm micul dejun...

Se opri brusc când motorul tuși și porni din nou.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Ea se uită la el neliniștită.

El se încruntă.

— Motorul sună puțin cam ciudat. Ne putem întoarce, dar pe terenul acela deluros va fi dificil dacă va trebui să aterizez forțat. Cel mai bun lucru e să mergem înainte. Am putea zbura peste apă, dar după aceea o să aterizez pe o fâșie de plajă dreaptă. Nu voi zbura până nu văd ce are motorul.

— Vom naufragia, suspină Joanna.

— Vom fi pe țărmul drept al Mării de Corali, dar va trebui să răzbatem prin pădure până la Raintree. Joanna, îmi pare rău că această excursie a devenit un șir de incidente, dar așa cum spunem noi în această parte a lumii, trebuie să fii pregătit pentru orice.



Acum sub ei se putea vedea bariera de corali care se întindea la o jumătate de milă de țărm, în timp ce motorul continua să tușească și să dea rateuri.

— Ține-ți ochii deschiși să găsești un loc unde să pot așeza avionul.

Acum, Adam conducea avionul cu greutate și ea avea senzația că botul avionului era tras în jos de gravitație tot mai mult.

Joanna fu străbătută de un fior când privirea i se opri pe o fâșie de nisip, de culoare alb-gălbuie în lumina soarelui, mărginită de palmieri verzi, părând ca o pistă de aterizare pentru ei... dacă Adam putea să aducă avionul jos fără să ruleze prea mult, altfel s-ar opri în mare.

— Privește... ea-l prinse de braț și-i arătă fâșia de nisip. Poți să-l pui acolo?

— Pariem?

Acum coborau cu repeziciune și părea că marea se grăbea să le vină în întâmpinare. Motorul se înecă și Joanna își simțea inima pulsând în gât. O singură scăpare, o singură greșeală și ea și Adam ar fi pierduți împreună sub crestele înspumate ale valurilor care se spargeau de fâșia de nisip. Ea nici nu îndrăznea să se uite la el, ca să nu-i



atragă atenția de la comenzi, orice clipă fiindu-i valoroasă. Dar ea văzu că fiecare linie a feței lui era încordată, când marea apăru strălucind în fața lor și roțile aproape atinseseră vârfurile palmierilor.

— Ține-te bine! strigă la ea.

Roțile săltară pe nisip și merseră derapând nebunește spre mare. Era o luptă pe viață și pe moarte și deodată au simțit o zdruncinătură și un nor de nisip s-a ridicat în sus când botul avionului s-a afundat în el, numai la câțiva pași de apă. Avionul tremură din toate încheieturile și apoi reveni înapoi cu o smucitură.

Strânsoarea centurii de siguranță tăie respirația Joannei. Când își reveni se uită buimăcită la Adam. Câteva minute, nici unul nu scoase un cuvânt și apoi mirosul de alge și sunetul valurilor spărgându-se de bariera de coral de la țărmul mării pătrunseră în carlingă. Un șir zimțat de corali se vedea de la geamul carlingii și părea o minune că se opriseră înainte de a fi sfâșiați în bucăți de acei colți ascuțiți.

— La linie, Mr. Corraine, spuse Joanna cu un zâmbet tremurat.



— Meritul nu-mi aparține. O privi în ochi. Așa a vrut soarta. Și acum să vedem cum stăm cu echipamentul pentru plajă. El se ridică de pe locul lui și se deplasă spre coada înclinată a avionului. Trebuie să fie pe aici pe undeva o cutie pentru evenimente neprevăzute. El o găsi și când o deschise dădu peste niște conserve de supă, conserve de fasole și o cutie cu cafea. Mai găsi o pătură, medicamente, o cutie cu chibrituri și un ceainic pe care Adam îl mângâie de parcă era cel mai prețios obiect din cutie.

— Dă-mi sacoșa, spuse el. Doar n-o să car cutia asta grea cu mine. El transferă cutiile de conserve și cafeaua în sacoșă, băgă trusa de prim-ajutor și chibriturile în buzunar și-i dădu Joanei pătura. Era moale ca blana și destul de mare.

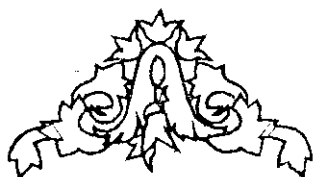
— Lână de cangur, spuse el. Învelit în așa ceva, dormi la fel de bine ca acasă.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare. Atâta timp cât a fost în avion, i-a fost mai ușor să facă față situației de a fi singură cu el... dar, aici pe plajă, la țărmul mării, cu pădurea ca o masă verde ce înainta până la nisipul bățut



de soare, ea a devenit conștientă de ceva esențial. Ea auzi zgomotul valurilor, ciripitul păsărilor și simți mirosul algeilor. Toate astea erau lucruri rudimentare și ea era singură cu Adam Corraine în mijlocul lor.





CAPITOLUL V

Joanna și Adam au părăsit avionul și au mers de-a lungul fâșiei de nisip până la plajă. Era aproape de amiază și soarele strălucea cu putere deasupra plajei în formă de semilună, făcând să-i scânteieze nisipul alb, și a trunchiurilor brăzdate ale palmierilor. Era un peisaj de vis, ca o reclamă de la tropice, o imagine pe care să o păstrezi în suflet.

Dar acum inima Joannei era preocupată de teama față de bărbatul care mergea alături de ea. Niciodată până acum nu fusese atât de dependentă de o altă persoană, deoarece numai el știa secretele acestei păduri și putea să găsească drumul spre casă prin această junglă întunecoasă și plină de viață.

— Să ne odihnim un pic, spuse el. Găsește un loc umbros și să mâncăm. Ți-e foame?

Ea stătea pe nisipul argintiu și privea păsările mării care plonjau în apă după



pește. Frumusețea și cruzimea lor înobilaseră marea, de parcă era vrăjită.

— Încă puțin buimăcită?

Degetele lui o apucară de umăr și ea își ridică privirea spre Adam. Părul îi cădea în ochi, gulerul cămășii era deschis și pielea lui era puternic bronzată. Sacoșa îi atârna pe umăr și arăta la fel de calm de parcă ar fi venit aici la un picnic.

— Avionul arată cumplit de jalnic, părăsit acolo la marginea apei. Săraca pasăre Bony.

— Așa a botezat Vance avionul?

— Da. Ea zâmbi nervos. Sper să nu fie atât de stricăta, încât să nu mai poată fi reparată, el ar fi foarte supărat.

— El ar fi mult mai supărat dacă s-ar fi întâmplat ceva cu tine, nu-i așa? Zâmbetul lui Adam era ușor ironic. Acum, dacă ai fi un bun camarad și ai aduna niște resturi de lemne aduse de apă — dar să fie bine uscate de soare — eu o să fac focul și o să avem cafea, fasole și biscuiți. Cum ți se pare?

— Perfect, Mr. Corraine.

Ea aruncă pătura pe care o ținea în brațe pe nisip și era gata să plece după uscături, când îl auzi spunând:

— O clipă.



Ea se uită la el întrebătoare.

— Vom renunța la conveniențe, spuse el. Nu este loc pentru ele. Îmi știi prenumele așa că te rog să-l folosești, Joanna.

— Tu ești șeful.

Ea se grăbi spre locul unde nisipul era plin de resturi de lemne uscate la soare. Ea adună un braț plin și încercă să nu se gândească la ceea ce ar putea însemna că aici nu era un loc pentru păstrarea conveniențelor. Deși părea ciudat, ea prefera lucrurile așa cum erau între ea și Adam — era prea tulburată când el încerca să fie mai puțin autoritar.

Ea își luă un aer nepăsător când se întoarse la locul unde el stabilise tabăra. Aruncă lemnele la picioarele lui. Era cald și șuvițele de păr blond îi ieșiseră pe frunte pe sub borul pălăriei de soare. Joanna se așază la umbra copacului, brațele înconjurându-i genunchii. Își scoase pălăria și părul, urmând legile gravitației, îi căzu pe față, în timp ce-l urmărea pe Adam punând ceainicul pe foc, după ce-l umpluse cu apă din bidon. El desfăcu conserva de fasole și o puse să se încălzească lângă foc, apoi scoase



biscuiții din sacoșă. Se uită la Joanna cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ce păcat că nu pot să-ți dovedesc ce îndemânată sunt la pescuit. Marea aici este plină de pește, iar când se retrage, putem merge la capătul fâșiei de nisip și să culegem scoici și crabi de coral. Ce mai loc, nu? Doi oameni pot trăi foarte bine cu pește, banane sălbatice, când se coc și cartofi dulci pe care să-i coci într-o groapă săpată în pământ.

— Nu cred că ai rezista mult timp în stilul ăsta de viață, spuse ea, în timp ce vântura nisipul fin printre degete. Pun pariu că în momentul ăsta ești nerăbdător să te întorci la fermă ca nu cumva să se fi întâmplat ceva neprevăzut cât ai fost plecat.

— Deci crezi că sunt o mașinărie, Joanna?

— Cred că ești crescut în spiritul muncii, Mr... adică Adam.

— Nu-ți place numele meu? El ridică o sprânceană, râzând de ezitarea ei. Apartine celei mai renumite povești din Cartea Cărților — sunt sigur că ai citit-o.



— Am citit-o, dar nu sunt sigură că nu sunt nici șerpi stând la pândă pe această plajă și nici meri.

El zâmbi în timp ce punea cafeaua în apa clocotită din ceainic și mai adăugă uscături pe foc.

— Nu o să fie prea gustoasă fără lapte — fii atentă la ceainic. Există șansa să pot culege o nucă de cocos. Câteodată cad din copac sau sunt doborâte... Am mai multe șanse în partea aceea însorită a plajei.

Ea zâmbi și-l urmări cutreierând plaja, cu ochii căutând cocotieri și posibile nuci căzute. El putea fi atât de plăcut și asta era tulburător — ca un tigru dormind la soare, dar gata în orice clipă să dovedească cât de neschimbat era. El dispăru din vedere la un cot al plajei și ea era singură cu ceainicul clocotind și cu zgomotul surd al valurilor care se rostogoleau ca niște vârtejuri verzi-albăstrui de mătase aducând pe nisip resturi de corali.

Era un loc frumos și se trezi întrebându-se cum ar fi să împartă un astfel de loc — dacă ar fi naufragiat — cu un bărbat ca Adam. El era atât de descurcăreț, încât într-un timp extrem de scurt



ar fi construit o colibă acoperită cu frunze de palmier, ar fi cultivat cartofi dulci în grădina pe care ar fi înconjura-t-o cu cochilii de scoici culese de pe plajă. Ce idilic... mai ales când stelele ar fi strălucit printre palmieri și marea ar fi susurat o muzică seducătoare.

Deodată zări cămașa albă a lui Adam licărind printre palmieri și ea-și simți inima bătând cu aceeași putere ca a valurilor care se spărgeau de țărm.

Pantalonii lui gălbui erau strânși pe solduri și pe picioarele lungi. Avea un mers de om obișnuit cu viața în aer liber, puternic și ușor. De cele mai multe ori, la Raintree, ea l-a văzut mai mult călare și-i părea puțin ciudat să-l vadă mergând pe jos.

— Avem noroc. El aducea două nuci de cocos mari și păroase. Este chiar și o lăptărie pe acest țărm auriu.

— Nici un magazin, nici un coafor? întrebă ea cu obraznicie.

El o privi în ochi și pentru un moment amândoi își amintiră prima lor întâlnire. El nu o cruțase, deoarece atunci o luase drept prietena lui Vance. Tipul de fată care nu se gândește la nimic altceva



decât să se gătească, mai curând decât să se facă utilă. El ridică din umeri și pentru o clipă păru jignit, ca și cum sperase ca ea să fi uitat sau să-l fi iertat pentru ce-i spusese în ziua aceea.

— Niciodată nu o să știi cum arătai, zise el, stând acolo sub soarele australian, ca o margaretă proaspătă, smulsă dintr-o grădină englezească și care sigur avea să se ofilească în mai puțin de o săptămână. Mă gândeam la toate fripturile de la prânz... El râse și gemu. Nu are nici un rost să mă gândesc la friptură acum. Hai să spargem nucile astea și o să avem ceva lapte parfumat. Mai bine să nu le amestecăm, deoarece aroma nucii de cocos este încă puternică.

El a găsit o piatră și după ce a lovit nuca de câteva ori, coaja s-a spart. Joanna a ținut nuca în timp ce el a luat coainicul de pe foc cu un băț trecut pe sub mâner și a turnat cafeaua, folosind drept cești bidonul de apă și capacul lui. Ei și-au potolit setea în tăcere, sorbind din laptele de nucă de cocos, cele două arome amestecându-se delicios. După ce au mâncat fasole, s-au sprijinit de copaci și și-au terminat masa cu tartă de fructe.



— Nu-i prea rău pentru doi naufragiați, spuse Adam leneș. Mai vrei cafea sau te-ai săturat?

— Numai jumătate de cană, te rog.

— Arăți relaxată ca și cum ai aparține acestei plaje de corali... un fel de sirenă în blugi.

Ea-și sorbi cafeaua, stând la soare, în liniște și totuși conștientă de nevoia de a ști când vor porni spre casă. Se uită la el, întrebându-l din priviri.

— Ești chiar așa de nerăbdătoare să pleci de aici? El se uita la ea cu o privire care tachina. Ți-e teamă că o să ne prindă noaptea singuri în pădure? Cred că așa va fi, Joanna, fie că plecăm acum, fie că ne odihnim o oră. Și te sfătuiesc să te odihnești, deoarece o să mergem prin pădure și nu va fi deloc ușor. Este un loc sălbatic, bogat în plante agățătoare și vegetație, ca să nu mai amintesc de insecte, fluturi și lilieci.

Ea se sprijini de copac, cu picioarele îngropate în nisipul alb și cald. Aproape că era gata să ațipească când Adam, luând-o prin surprindere, a tras-o brusc în picioare și ridicând-o în brațe o duse câțiva metri mai departe de locul unde stătuse.



— Ce faci? se bâlbâi ea, simțind strânsoarea puternică a brațelor lui și eliberarea lor bruscă.

— Năpârcă. El aruncă cuvintele peste umăr și ea privi năucită cum el aruncă o piatră și strivi ceva de trunchiul copacului de care ea se sprijinise. Își duse mâna la gât. Înghiți cu greutate.

— Încă un minut...

— Da, răspunse el scurt și începu să caute în echipament. Șerpiiăștia merg câte doi. El scutură pătura, întepă sacoșa și chiar se uită în sandalele ei, pe care ea și le lăsase ca să simtă mai bine moliciunea nisipului. Acum deveni conștientă de vulnerabilitatea lor și ea alergă spre el pentru a-și lua sandalele.

— Hai, vino, te închei eu.

Ea se sprijini cu mâna de umărul lui și-i simți mușchii puternici.

— Oh, spuse aproape râzând când degetele lui puternice îi atinseră pielea. Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut, Adam.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă omonimul meu ar fi strivit șarpele din grădina raiului? Se uită la ea cu o privire veselă. Ai vreo teorie?



— Presupun că nu am mai fi fost aici, nu? Dacă povestea este reală și nu o ficțiune.

El râse și ea a simțit brațul lui înconjurându-i ușor mijlocul pe când se uitau spre fâșia de nisip, unde se găsea avionul abandonat.

— Când o să ajungem la Raintree o să iau legătura cu un atelier de reparații și o să-i rog să trimită un mecanic să-l aducă acasă. Șasiul este puțin stricat, dar o să-l repare.

— Adam...? El se uita în jos la ea și ea nu-și putu defini sentimentele față de el. De ce această precauție în prezența lui, această încordare la o atingere care era numai ocrotitoare? Era ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l placă și nici un moment ea nu avusese vreo îndoială că-l place pe Vance. Dacă cei de la Raintree iau legătura cu Jeff Brennan și el le spune că am plecat de la „Dealul Maimuțelor” aproape de prânz? N-or să fie teribil de îngrijorați?

— Și ce ai vrea să fac? El o privi zeflemitor. Suntem bine sănătoși și mâine vom fi acasă.

— Nu am putea merge până la avion și să luăm legătura prin radio cu ei?



Chiar când vorbea talazurile s-au spart de istm, trimițând în aer vârtejuri albe de spumă și-l auzi pe Adam râzând.

— Aș putea înota până acolo, spuse el trăgănat, dar probabil că golful este plin de rechini.

— Rechini?

— Apele astea sunt pline de ei și este mai util pentru mine să am ambele picioare când o să străbatem pădurea.

El zâmbi și apoi, uitându-se la ea și simțind cum tremură, o trase mai aproape de el. Ei i se făcu frig și el îi dădu drumul, își ridică jacheta, o scutură bine și i-o înfășură în jurul umerilor.

— Nu trebuia să-ți spun de rechini, o necăji el. Și știu că ești îngrijorată pentru mătușa Charly și ceilalți.

Ea înțelese sensul celor spuse de el, se referea la Vance și ce reacție va avea vărul lui la această excursie care se terminase cu o aterizare forțată. Apoi mai era și Bonney... cum va reacționa la ideea că Adam petrece o zi și o noapte singur cu o altă fată? Și ce vor gândi oamenii din vale când vor auzi că englezoaica a avut o aventură cu șeful?

Nu se putea citi nimic pe fața lui Adam. Arăta calm și stăpân pe sine pe



când se apucă să ruleze pătura încât semăna cu ruloul pe care văcarii îl prindeau de șa când plecau de la fermă și rămâneau peste noapte în tabără.

— Ești gata? Se uită la ea. Știi, ar fi mai bine dacă ți-ai băga părul sub pălărie sau l-ai împleti. Doar nu vrei ca fluturii să se încurce în plete.

Obrajii ei se colorară și ea-și spuse că era soarele care-i cădea pe față.

— O să-mi fac o coadă, și cu degete mai îndemânaticе decât de obicei

— deoarece niciodată până atunci nu o privise un bărbat când se pieptăna

— își împleti părul. Își legă coada cu o bucată de panglică pe care o găsi în poșetă și o lăsă să-i atârne pe umăr, pe sub pălărie. Știa că arăta caraghios după strălucirea din ochii lui Adam.

— Acum știi cum arătai când mergeai la școală, spuse el. Vino, codiță, hai să mergem.

Curând cărarea deveni întunecată, plină de sunete, și un belșug de plante agățătoare șerpuitoare; rădăcini și liane și capcane neașteptate îți prindeau piciorul sau brațul de parcă erau vii. Erau copaci ale căror rădăcini se întindeau la mai mulți metri de trun-



chiuri și își înălțau spre soare coroanele ca niște umbrele gigantice, acoperind cerul și formând un umbrar imens de culoare verde închis. În ciuda umbrei, era cald; era un fel de căldură umedă care înmuia pământul făcându-l prielnic creșterii unei cascade de clopoței portocalii, cățarați pe trunchiurile copacilor din pădure și care răspândeau un parfum puternic când Adam îi dădea la o parte; era așa de cald încât cămașa Joannei i se lipise de piele.

Cu cât înaintau mai mult era mai obosită, iar parfumul florilor și căldura erau mai puternice. Joanna începu să aibă senzația de beatitudine pe care o simți de obicei după un pahar de vin tare. Era pe jumătate amețită, pe jumătate fascinată și în întregime în puterea lui Adam și a cunoștințelor lui despre pădurea pe care o străbăteau. Dacă el se rătăcea, ea l-ar fi urmat și amândoi s-ar fi pierdut în această pădure sălbatică. Totul aici era neîmblânzit, cu florile de culoarea focului strălucind în lumina verde-aurie a razelor de soare.

Când Adam se întoarse să vadă dacă este bine, lumina aceea verde aurie îi lumina fața și trăsăturile pu-



ternice și hotărâte ale feței lui îi tăiară respirația.

— O.K.? întrebă el. Nu ai obosit?

Pământul era accidentat și de câteva ori aproape că s-a împiedicat în plantele agățătoare. Gleznele o dureau și căldura înăbușitoare părea că o apasă pe tâmpile, dar ea a susținut cu încăpățânare că este bine și au mers mai departe prin labirintul de plante târătoare, ferigi înalte și frunze verzi catifelate care se mișceau ca niște urechi când le dădeau la o parte ca să treacă. Era — în ciuda oboselii ei — o lume minunată. O pădure din Eden. Pierdută în gândurile ei, nu a fost atentă și în următorul moment piciorul ei s-a încurcat într-o plantă târătoare și a alunecat. Din fericire, a căzut pe covorul de frunze moale și catifelate și Adam a ridicat-o în picioare cu ușurință.

— Ai obosit, spuse el, mâna lui caldă ținând-o încă de braț. În curând se va întuneca — aici în pădure se întunecă repede. Trebuie să găsim un loc unde să așezăm tabăra...

-- Adam... Inima ei bătea cu repeziune de când alunecase. Mai pot să merg o oră, o oră și ceva.



— Nu cred, spuse el hotărât. În ultimele zece minute ne-am îndreptat spre apă...

— De unde știi? îl întrerupse ea.

— Din chemările păsărilor. Ascultă, le auzi fluierând și ciripind deasupra noastră? Întunericul se lasă și ele se adună lângă râu.

Ea și Adam au stat liniștiți un moment și ea a auzit ciripitul din copaci și bătăile inimii ei. Își ridică privirea spre Adam și-l găsi privind-o. Arăta în întregime ca fiul unui explorator, un bărbat care avea dragostea pentru sălbăticie în sânge. Pielea lui bronzată strălucea de transpirație iar cămașa era larg deschisă, scoțând la iveală gâtul musculos. Era atâta putere și pasiune în el, și pădurea le scotea la lumină la fel cum extrăgea mireasma din copaci.

— Arăți puțin înspăimântată, spuse zâmbindu-i pe jumătate. Nu te-aș duce pe un drum greșit, Joanna.

Reacția ei la aceste cuvinte și la apropierea lui a fost de o tulburare așa de copleșitoare, încât a trebuit să se elibereze de atingerea lui. S-a tras grăbită înapoi și dintr-o dată zâmbetul lui a



dispărut, luându-i locul o încruntare și o privire întunecată.

— Femeile cred că un bărbat vorbește întotdeauna cu dublu înțeles, spuse el crispat. Ți-e frică dacă am să te sărut?

— Crezi că am să te las, fără să opun rezistență? răspunse ea.

— Bătăioase cuvinte, Joanna, o tachină el. Poate că dacă te sărut aici și acum, lucrurile s-ar simplifica. Chiar acum ești încordată, întrebându-te când o să mă năpustesc asupra ta, așa că uită tot și suportă.

El se apropie de ea un pas și ea se feri de ochii lui batjocoritori, umerii lui largi și brațele lui puternice.

— Oprește-te, te rog!

— Tu ai început.

— Eu... eu nu am făcut nimic!

— Ei, ei, Joanna, ai confundat intențiile mele cavalierești cu altceva. Nu de aia ai sărit un metru înapoi acum o clipă?

— Cred... cred că este timpul să mergem mai departe, zise ea cu disperare. Mi-e teribil de sete.

— Preferi cafeaua, unui sărut?

— Te rog, Adam, nu glumi. Vocea îi tremura și ea nu știa de ce era așa de



sigură că el nu ar fi sărutat-o doar ca să o chinuie.

— Nu glumesc, Joanna, sunt la fel ca orice bărbat. Numai tu îți închipui că joc rolul șefului tot timpul, în orice situație. Nu ți-a trecut prin minte nici o clipă că eram foarte îngrijorat dacă puteam să aduc avionul jos? Puteam foarte ușor să ne zdrobim de bariera de corali și nu voiam să fiu vinovat de rănirea sau de moartea ta. Nu sunt de piatră. Un sărut nu ți-ar fi lăsat nici o vânătaie!

— De ce ai vrut să... să mă săruți? Abia putea șopti, deoarece încă o dată acest bărbat enigmatic o mișcase, o zdruncinase.

— Numai ca să simt că ești vie, să știu că nu te-am zdrobit de recif. Vance nu ar fi ezitat acolo pe plajă, dar asta ar fi fost altă poveste, nu? El își înălță sacul care-i atârna de-a curmezișul pe spate, deoarece catarama curelei îi lăsase un semn adânc pe umăr.

— Hai, gură bogată, mai lasă vorba și hai să găsim un loc unde să punem tabăra, înainte de a se întuneca... deoarece așa cum am mai spus, noaptea se lasă repede aici în pădure.



Ramurile plantelor agățătoare alcătuiau o boltă peste un mic luminiș unde Adam lăsă sacul să cadă și-și întinse brațele lăsând să-i scape un oftat de ușurare.

Joanna se uita cu respirația tăiată la răchitele ale căror ramuri se adunau lângă un râu ce curgea ca o panglică argintie prin pădure. Pentru un moment, păsările tăcuseră, pe când ochii lor plini de curiozitate iscodeau din ramurile de deasupra. Aripă fâlfăiră nervoase, când Joanna, cu ochii strălucind la vederea râului, se întoarse spre Adam.

— Sunt transpirată și lipicioasă, gleznelile sunt umflate și nu-mi doresc altceva decât să mă scufund în apa aceea rece, rece. Pot, Adam? Am voie?

— Sigur, dar nu știu ce poți folosi în loc de prosop. Nu poți să stai udă. Poți răci.

— Ei bine, nu mă mai suport murdă, nici o clipă. Jeff a învelit sandvișurile și tartele într-un șervet — nu aș putea să-l folosesc să mă usuc?

— Dacă nu-ți pasă de câteva firimituri. Ea avea impresia că el zâmbea ușor pe când întindea pătura și aducea sacoșa



cu mâncare. Ce te faci dacă mă hotărăsc să te urmez?

— Oh! Ea-și ținu răsuflarea. Nu poți aștepta până iese?

— Nu am încotro. În acest caz șervetul nu mi-ar fi de folos la volumul meu. Îi dădu șervetul și ea văzu o licărire de amuzament în ochii lui. O să aprind focul și o să fac cafeaua în timp ce tu te scalzi.

El merse cu ea până la malul râului, unde umplu ceainicul. Acum păsărelele începură să ciripească din nou, sunetele melodioase răsunând prin labirintul verde al pădurii și Joanna zâmbi fără să vrea, deoarece într-un fel prezența păsărilor făcea izolarea ei și a lui Adam mai ușor de suportat.

— Cheamă-mă dacă ceva nu este în ordine, zise el. Liliecii au aripi mari, dar nu fac rău.

Îl privi cum dispare printre copaci în timp ce-și desfăcea centura de la blugi. O pasăre țipă pe malul celălalt al râului, un strigăt lung și aproape singuratic ca și cum pasărea își chema perechea la cuib. Plutea un parfum puternic de flori necunoscute și orhidee.



Când Joanna intră în apă, aceasta se vâluri ușor, și ea se gândea la ce-ar face bunica și ce-ar gândi Viviana dacă ar putea-o vedea acum făcând baie așa — o nimfă într-un râu de pădure. Adam era ascuns de copaci și ocupat să aprindă focul și să pregătească supa și biscuiții, dar era conștientă de prezența lui pe când se bălăcea în râu și simți cum se înviorează din cap până în picioare. Încercă să-și amintească de ea așa cum a fost, o Joanna călătorind ca drogată din Anglia să-și întâlnească sora, dar imaginea se tulbură și ea înțelege că se schimbă. Ea își zâmbi. Era o mare diferență, Joanna — o mare diferență.

Până când Joanna ieși din apă, noaptea devenise mai răcoroasă, așa că se șterse cu șervetul care era mai mult decât nepotrivit și fu mulțumită când se îmbracă. Vârfurile părului erau ude și ea aștepta cu nerăbdare să se încălzească lângă foc. Își încălță sandalele și tocmai își încheia cataramele când un urlet puternic răsună dintre tufișuri și se stinse la fel de brusc, lăsând-o cu inima bătându-i puternic în tăcerea care se lăsase. Pentru o clipă sau două nu se



putu mișca, numai buzele ei murmurau un nume.

— ADAM... Ea o rupse la fugă croindu-și drumul spre foc. Adam, unde ești?

— Aici, Joanna.

Ea se întoarse albă la față când el apăru printre tufișuri spre luminiș, având ceva în mână.

— Ce... Ce a fost urletul ăla îngrozitor?

— Nu eram eu, scumpo. Farmecul lui o surprinse din nou și ea nu știa dacă să răsuflă ușurată că el nu pățise nimic sau să bată din picior în fața calmului lui de neclintit.

— Am... am crezut că ai fost omorât.

— Păi, poți să știi că ceva asemănător s-a petrecut. Am văzut un curcan sălbatic ciugulind printre tufe și l-am urmărit, dar ceva, un fel de pisică sălbatică, îl văzuse înainte. Oricum, și-a părăsit prada pentru mine. Îl vom gusta fript bine pe jar. El ridică o pasăre jumulită.

— Păi, un zâmbet jucă pe buzele Joannei, pare cam slab.

— Poftim, comportament de femeie, o tachină Adam, după ce că-i aduc de mâncare ca un vânător din timpuri preistorice.



Ea râse, dar în timp ce mergeau spre foc, pe care Adam îl aprinsese în mijlocul unui cerc de pietre, își simți picioarele tremurând. Se speriasse pentru el și nu pentru ea. Și ea realiza, dintr-o dată, că dacă ceva i s-ar fi întâmplat vreodată acestui bărbat mare, îndemânic, neobișnuit de ocrotitor, cerul s-ar întuneca pentru ea, pentru totdeauna. Îl iubea așa de mult!

— Ai mai dormit în vreo tabără ca asta, înainte?

— Numai cu alte fete și cu ghid, zâmbi ea.

— Hmm, acum va fi puțin diferit, să împarți pătura și să stai la foc cu un bărbat. Zâmbetul pe care i-l aruncă era puțin răutăcios. O să-i scrii și o să-i povestești bunicii tale despre noua ta viață din Queensland?

— O să-i scriu numai lucruri care să n-o îngrijoreze — și uiți că sunt numai temporar aici. Nu am plănuir să mă stabilesc pentru totdeauna aici.

— Adică o să te întorci în Anglia după ce o s-o vizitezi pe sora ta?

— Eu... probabil că da.

— Și dacă cineva încearcă să te oprească?



Ea se uită repede la el.

— Niciodată nu am luat cererea lui Vance în serios, dacă la asta te referi. Și nu ai spus că o să faci tot ce-ți stă în putință să-l oprești să se căsătorească cu mine?

— Tot ce-mi stă în putință, aprobă el cu voce joasă. Mai degrabă te-aș vedea plecată în țara ta, decât să te măriți cu vărul meu.

— Nu-ți irosești cuvintele, nu-i așa? Și deoarece îl iubea, se simți rănită și mânioasă că el era așa de categoric în a nu dori ca ea să devină o Corrine. Sări în picioare.

— Ești cel mai arogant bărbat pe care am avut norocul să-l întâlnesc, spuse ea cu aprindere. Fii atent, Adam! Ai început să devii la fel de dur ca bunicul tău și din câte se pare soția lui a tânjit din lipsă de dragoste.

Adam o privi și cu o voce periculos de liniștită, spuse:

— Stai jos, Joanna. Ești la capătul puterilor, altfel m-aș supăra că ai spus așa ceva.

— Dar este adevărat, nu-i așa? Adevărul doare întotdeauna.

— Încerci să mă înfurii, Joanna?



Ea nu-i răspunse, dar își ridică provocator bărbia.

— Acum stai jos, îi ordonă el. Tocmai sunt gata să împart curcanul și nu vreau ca o ceartă să ne strice digestia. Vezi, este tocmai bun. Cu ajutorul unui băț el luă pasărea aburindă de pe jar și o puse pe o farfurie de frunze și folosindu-și cuțitul el curăță cenușa și tăie picioarele. Apoi se uită la Joanna și ea știu din sclipirea din ochii lui că dacă nu se așează pe butuc de bună voie, el ar lua-o și ar face-o să stea lângă el. Dacă ar atinge-o după toate câte i le-a spus, ea ar putea face ceva prostesc. Ar putea să-și îngroape fața în umărul lui și să-i șoptească că nu-i păsa dacă este arogant; îl iubea în ciuda tuturor; profilul lui puternic era luminaț de foc, umerii lui largi. Îi plăcea felul în care el știa să se descurce în orice situație.

Ea se așează și, resemnată, luă piciorul de curcan pe care i-l întinse pe una din acele frunze verzi.

— Ți-e foame, zise el. Te vei simți mai puțin nervoasă după ce mănânci ceva substanțial.

Flăcările dansau în jurul lor, dar în spate se întindea întunericul pădurii plin de zgomote și foșnete tainice.



— Ți place Australia? o întrebă el brusc.

Ea se gândi la valea Raintree pe care începuse s-o iubească. Apoi își aminti de saivanele uriașe, suprafețele pline de tufișuri, marile orașe și se simți mică și pierdută. Toate acestea el i le văzu în priviri.

— Cred că Noua Zeelandă ți se potrivește mai bine. Era o notă de nerăbdare în vocea lui. Vrei să fii ca sora ta, asta e?

— Suntem gemene și a trecut atâta timp de când n-am mai văzut-o pe Viv. Ea este atât de veselă și strălucitoare și consideră viața ca pe un joc amuzant. Eu sunt cea serioasă. Ei îi plac hainele moderne și frumoase și restaurantele scumpe. Dacă ea ar fi fost acum aici, s-ar fi așteptat la curcan umplut cu castane și la șervețele la masă. Mi-e teamă că niciodată nu ai fi crezut că sora mea a fost crescută la țară. Chiar mă întreb ce ai fi zis dacă Viv și-ar fi făcut apariția la Raintree pentru slujba de fată în casă?

— Sigur aș fi expediat-o pachet înapoi, rânji el. Dacă ea este chiar așa frumoasă cum spui, atunci văcarii mei



și-ar fi făcut tabăra pe scările bucătăriei. Așa cum stau lucrurile, tânără domnișoară...

Ea se uită la el când el se opri în mod semnificativ și atunci îi năvăli în minte amintirea ostilității lui. El fusese gata să o expedieze înapoi cu avionul, cu o etichetă lipită pe spate.

— Nu mă puteai opri, râse ea, apoi i se puse un nod în gât. Voiam să-ți spun să-ți păstrezi slujba.

— Joanna... Orice ar fi vrut să spună, a fost întrerupt brusc de o fâlfâire de aripi venită din întuneric. Ființa se năpusti cu aripile larg întinse și Joanna sări în picioare speriată că se îndreaptă direct spre ei.

— Nu-i nimic! Adam o prinse în brațe și o trase înspre el până când capul i se odihni pe umărul lui. Crea-tura nopții se roti în jurul lor și dispăru în întuneric.

— Ce-a fost asta? suspină ea, îndepărtându-se de el.

— Un liliac care se hrănește cu fructe. Scot un sunet ciudat, nu-i așa? Joanna, tremuri!

Era răspunsul la apropierea de el, la plăcerea pe care i-o produsese și la negarea acestei plăceri.



— Sunt la fel de rea ca Viv cu târâtoarele. Se forța să râdă. Mai bine am curăța resturile. Nu-mi face plăcere să văd din nou vampirul ăla.

S-au dus la râu să spele ceainicul și cănile și apoi s-au întors lângă foc. Un animal adușmea lângă sac, dar fugi când apărură ei.

— O pisică sălbatică, zise el. Dau târcoale, dar nu atacă. O să mențin focul aprins ca să îndepărteze intrușii.

El îi aruncă o privire în timp ce flăcările dansau deasupra vreascurilor.

— Ți-e frică în pădure noaptea?

Ea se gândi la întrebare.

— Tu ești aici, spuse ea veselă, deși simțea ca pe un pericol plăcut să fie singură cu el aici. Aș fi un car de nervi dacă nu ai fi aici.

El zâmbi ușor, pe când pășea spre ea, dinții lui strălucind albi când focul îi luminează fața.

— Ai avut partea ta de curaj — și acum ne vom face culcușul pentru noaptea. Ți voi arăta ce fel de frunze de ferigă o să culegem pentru saltea.

— Frunze de ferigă? repetă ea ca un ecou.



— Da. Doar nu vrei să dormi direct pe pământ, nu? Țin de cald noaptea și avem nevoie de pătură ca să ne acoperim.

— Să ne acoperim?

— Micuță domnișoară Ecou. El își aplecă capul și răsuflarea lui îi mângâie obrazul. Să ne fie cald la noapte este mai important decât să păstrăm conveniențele.

Ea îl privi fix și el izbucni în râs pe când se îndrepta spre copaci.

— Vino încoace, colega. Am nevoie de mai multe brațe. El îi umplu brațele cu ferigi plăcut mirositoare și ei le-au așternut pe pământ lângă foc, făcând mai multe drumuri, până când el a fost mulțumit de moliciunea acestei canapele rustice sub bolta copacilor din pădure.

Apoi el s-a asigurat că focul arde în cercul de pietre și Joanna a fost cuprinsă de nervozitate când s-a uitat la ea și când i-a zis:

— Este timpul să te întinzi, Joanna. Scoate-ți pantofii. Picioarele se vor încălzi mai bine învelite în pătură.

Cu inima bătând, ea și-a scos sandalele și s-a întins pe salteaua de ferigă. El



o aranjase la un capăt ca o pernă, care era moale și avea un miros de frunze verzi proaspete. Atingerea lui Adam în timp ce o învelea îi provocă un șoc care se răspândi ca un curent electric în tot corpul.

— Stai confortabil? o întrebă el.

— Da. Genele ei fluturară ca aripile unui fluture când ea-și ridică privirea spre el și se întrebă la ce se gândește.

— O să dormi bine și o să fii pregătită pentru ultima etapă de mâine. Picioarele sunt în regulă?

— S-au încălzit. El era așa de aproape încât atunci când s-a aplecat s-o acopere mai bine, umerii lui s-au conturat largi și puternici asupra ei.

— Eu o să mă întind lângă foc, spuse el. Sunt obișnuit cu asta. Când mergeam călare pentru a inspecta turmele făceam cu rândul ca să păstrăm ceainicul fierbinte încât văcarii să aibă o cană de ceai când o doresc.

— Dar ai spus... Apoi ea văzu licărire din ochii lui și realizează că el o necăjise sugerându-i că ar putea împărți cu ea patul de frunze de ferigă. Ca și cum ar fi putut — chiar și într-un mod cât mai dezinteresat — când la Rain-



tree îl aștepta fata pe care el o alesese ca viitoare soție.

Noaptea trecu fără probleme și Joanna se trezi când razele soarelui, străbătând prin frunziș, îi jucară pe față. Se întinse leneș, auzi ciripitul păsărilor din copaci și strigătul unei păsări ascunse în frunziș. Un papagal stacojiu scoase un țipăt strident care o trezi complet. Ea dădu la o parte pătura, își întinse brațele pe care se lipiseră frunzulite de ferigă. Avea ferigă și în păr și apoi sări brusc în picioare când o furnică uriașă cu picioare subțiri ca firul de păianjen traversă pătura. Scutură cu putere pătura și apoi se uită în jur după Adam. El pusese ceainicul pe foc, agățase sacul cu mâncare de o ramură și îi lăsase un bilet sub o piatră.

„Miss D. M-am dus să caut ceva de mâncare pentru micul dejun. Nu-mi place friptura de curcan rece — ce-i cu tine? Mr. C.“

Gândul la friptura rece de curcan nu era prea tentant, dar uitându-se în jur la copacii înalți, la mulțimea tufișurilor cu frunzișul de un verde mai deschis, la lanțul de plante târătoare care se agă-



țau de trunchiurile lor, se neliniști la gândul că Adam s-ar putea rătăci. Se va duce să se spele în loc să-l aștepte.

Când a ajuns la râu văzu păsări verzi și albastre planând deasupra apei ca niște săgeți strălucitoare și frumoase. Și mai era o mulțime de flori de lotus plutind pe malul apei. Această frumusețe sălbatică nu o va putea uita niciodată și culese o floare pe care și-o prinse în părul proaspăt împletit. Răcorită după ce s-a spălat, cu cămașa ei roz băgată în blugi, se întoarse. De cum apăru dintre copaci, Adam se întoarse spre ea zâmbind de ceea ce ea adăugase pe biletul lui.

„Mr. C. Nu mă poți mânca la micul dejun — protestez, Miss D“.

El se uită la ea și ochii lui erau limpezi, uimitor de gri pe fața lui nebarbierită.

— Trebuie să recunosc că arăți destul de proaspătă ca să fii mâncată. Este aproape nedrept că un bărbat trebuie să se bărbierească dimineața ca să arate cât de cât prezentabil. El își trecu mâna peste obraz și zâmbi jalnic la zgomotul neplăcut.

— Ce ai adus de la vânătoare? întreabă ea.



— Fructe de mango. Am găsit un pom încărcat și am adus câteva și pentru micul dejun, iar restul o să-l luăm cu noi la drum. Va fi înăbușitor când soarele se va ridica pe cer și aceste fructe sunt zemoase.

Au avut un mic dejun care le-a reîmprospătat forțele, dar Joanna tot timpul era conștientă că această ciudată idilă cu Adam era începutul sfârșitului. Se uita împrejur, întipăririndu-și în memorie florile sângerii, păsările în culori țipătoare care zburau în jurul lor. O pasăre era de un verde-bronz, un încântător păun cu o coadă lungă, bătută în pietre prețioase. Ea suspină.

— O să-mi amintesc mereu pădurea.

— O să-ți amintești și de mine, Joanna?

Inima i se zbătu în piept.

— Cum să nu, spuse ea degajată. Mi-ai spus unul sau două lucruri de care merită să-mi amintesc.

— Ai hotărât să-ți întâlnești sora, cât de curând? El goli ceainicul peste foc și aburii se ridicară în aer.

— Am strâns destul pentru călătorie, dar desigur o să stau până găsești o persoană care să mă înlocuiască.



— Nu vrei ca mătușa Charly să rămână fără nici un ajutor, remarcă el scurt.

— Păi, Bonney nu-i este chiar de ajutor. Cuvintele-i scăpară înainte de a le putea opri și privi cum își ating ținta. El se ridică de unde stătea, de cealaltă parte a focului fumegând. Ochii lui aveau o privire tăioasă pe fața lui arsă de soare.

— Adică sugerezi ca Bonney să te înlocuiască? ceru el explicații.

— Sunt sigură că nu i-ar strica dacă ar ajuta la treburile casei, spuse Joanna împăciuitoare. Ar putea arde câteva fripturi — am făcut-o și eu la început

— dar cred că este bine pentru o fată să știe să gătească și să țină o casă. Chiar tu ai spus că toată lumea trebuie să pună umărul la treabă la Raintree și Bonney nu mai este un copil. Ei bine, și tu ai recunoscut asta.

— Nu, nu mai este un copil, fu de acord, dar știi din ce motiv o răsfăț puțin mai mult.

— Da. Joanna simți cum i s-a înfipt un cuțit în inimă.

El a vrut să spună că este fata care-i va deveni soție, așa că era justificat să



facă atâta caz pentru ea — dar ce fel de soție va fi pentru el, dacă e așa răsfățată și mângâiată și așteaptă să fie servită ca o prințesă? Un om ca Adam avea nevoie de o femeie. Cineva care să-l iubească cu pasiune și căldură și să consimtă să împartă cu el și binele și răul.

— Mai bine să mergem, spuse Adam. Timpul trece și avem un drum lung de străbătut.

Și așa a început ultima parte a drumului prin pădure, o orgie de verdeață și rădăcini care se agățau și te împiedicau, de insecte care bâzâiau în aerul umed. Joanna își trecu o mână grea peste ochii încetoșați de oboseală și transpirație și merse în urma lui Adam.

— Nu mai avem mult de mers, îi zâmbi el și își îndepărtă o muscă verde de pe obraz. Vezi, cărarea se lărgeste și se luminează, ceea ce înseamnă că pădurea se rarește. Cum stai cu picioarele? Parcă mai ai puțin și cazi.

— Deoarece sunt obosită... numai puțin.

— Așa deci, acum nu o să te mai poți lupta cu mine. Un braț de oțel o înconjură și o ridică. Ea murmură un protest, dar el îi puse capul pe umăr



astfel că simți vigoarea corpului lui și ea nu mai putu să zică nimic chiar dacă fi dorit.

Treptat, lumina verde-aurie de pe fața lui se îndepărtă și pământul deveni mai puțin alunecos. Lumina soarelui deveni mai puternică și razele mai strălucitoare, iar bolta de verdeață se deschidea deasupra capetelor lor descoperind un cer de amiază de un albastru viu. Joanna își ținu respirația când ieșiră din pădure și se opriră în fața unui pod rustic ce se arcuia peste o râpă îngustă.

— Trecem podul și suntem în sfârșit acasă, zise Adam.

Ea se aștepta ca el să o pună jos, dar el merse până în mijlocul podului înainte să o facă și ei i se păru un gest simbolic ca și cum până aici se întindea ciudata intimitate din timpul aventurii pe care o avuseseră.

Au ajuns prin spatele casei, o pereche de călători obosiți, transpirați, însetați, dorind o băutură rece, un duș și să se odihnească în paturile lor pentru câteva ore.

Cineva stătea pe verandă, o voce strigă numele lor și o siluetă de fată veni în fugă peste gazon și-și aruncă



brațele dornice în jurul gâtului lui Adam.

— Adam... dragă Adam. Fata îl în-
brățișă. Când nu ai venit ieri acasă,
mătușa Charly a luat legătura cu fami-
lia Brennan și ei ne-au spus că ai plecat
de dimineață spre casă. Vance și câțiva
oameni au plecat în căutarea voastră...

— Am avut necazuri și am aterizat
forțat. Obrazul său era brăzdat de un
zâmbet adânc când se uita la Bonney.
Fata se uita la Joanna.

— Adică... v-a trebuit atâta ca să
ajungeți acasă?

— Mă tem că da. El râse forțat. Hai
să lăsăm explicațiile pentru mai târziu.
Joanna abia se ține pe picioare, iar eu
abia aștept să beau o bere mare și rece.

— Fug să-i spun mătușii Charly că
v-ați întors teferi.

Bonney se îndepărtă și Joanna simți
privirea lui Adam ațintită asupra ei. Ea
sfidă privirea lui și văzu că un mic
zâmbet îi juca pe buze.

— Nu ar trebui să-ți pese dacă devin
puțin curioși, spuse el târăgănat. Tu ești
o blondă atrăgătoare și unul sau altul o
să se întrebe dacă m-am purtat ca un
gentleman tot timpul.



— Ce-i care te cunosc cu adevărat nu se vor îndoii, Adam. Se înroși în obraji și când ajunseră la treptele verandei ea adăugă cu sinceritate:

— Vreau să-ți mulțumesc pentru toată răbdarea și considerația pe care ai avut-o pentru un novice.

— A fost o plăcere pentru mine, Miss Dowling, să-mi fii parteneră la o aterizare forțată.

O spuse ca și cum ar fi numit-o „Dragă” și confuză, dorind să fie singură, ea se grăbi să intre. Ea auzi zgomotul făcut de bastonul mătușii Charly și când trecu de coridor se pomeni în fața ei.

— Joanna... draga mea!

— Totul este bine. Joanna o îmbrățișă. Amândoi suntem bine.

— Am fost atât de îngrijorată pentru voi amândoi, deși știindu-l pe Adam... Mătușa Charly o privi pe Joanna în ochi ca și cum ar fi simțit că Joanna se îndrăgostise de el.

— Sărman copil, trebuie să te odihnești.

Era pe la apus când ea se trezi, simțindu-se mult mai odihnită. Încă era singură, Peg nu venise să-i spună că era



timpul să se pregătească pentru petrecere. Se dădu jos din pat și se duse să privească cerul în culorile apusului și valea Raintree colorându-se în violet. Era pământul lui Adam, făcând parte din ființa lui, cu o frumusețe nelămurită ascunsă de ținutul acesta aspru. În timp ce privea spre fereastră văzu o grupă de călăreți galopând spre casă, călărețul înalt din frunte fiind, fără îndoială, Vance.

Când călăreții se apropiară, ea îi auzi râzând și glumind și ghici că Adam trimisese un sol să-i aducă înapoi din căutările lor. Nu ar fi fost nici un zâmbet dacă i s-ar fi întâmplat ceva șefului.

Ea aprinse lumina și își peria părul când Peg băgă capul pe ușă.

— V-ați și trezit, Miss Jo! Fata zâmbea cu toată gura când intră în cameră aducând cu ea o cutie cu o carte de vizită cu litere aurii prinse de ea. Trebuie să o deschideți imediat, fără comentarii.

Joanna luă cutia cu ochii măriți de curiozitate.

— Cine a trimis-o, și cine a spus așa?

— Un bărbat, Miss Jo. Peg chicoti.



— Un bărbat? Joanna se uită la cartea de vizită de pe cutie. Madame Jean, citi ea. Modistă și croitoreasă.

Cu mâini al căror tremur nu-l putea controla, Joanna ridică capacul și despături hârtia de mătase și i se tăie respirația. Descoperi o rochie fermecătoare dintr-un șifon de un bleu argintiu ca un clar de lună pe suprafața apei. Într-un plic mic era o carte de vizită.

„Miss D. Aceasta urmează să înlocuiască rochia pe care am stricat-o cu spuma stingătorului. Nu admit nici un argument englezesc! Mr. C“.

Joanna rămase fără grai. Ea nici nu-și închipuise că Adam se va ține de cuvânt și va înlocui rochia pe care o purtase la petrecere.

— Rochia a venit odată cu darurile pentru Bonney, cu avionul, îi spuse Peg. Culoarea se potrivește cu ochii tăi, Miss Jo.

După ce Peg plecă, Joanna se îmbracă pentru petrecere. Ea mângâie faldurile de șifon mătăsos ale frumoasei rochii pe care Adam i-o cumpărase. I se potrivea perfect, iar corsajul era ușor larg, cu mici stelute strălucitoare pe cordon și pe tiv. În timp ce se



studia în oglindă, se întrebă dacă Adam o va observa în rochia ei cea nouă și se simți mulțumită că-i venea așa de bine.

Când coborî, nu era nimeni în salon! Nici în sufragerie. Trebuie că membrii familiei se îmbrăcau și mai era aproape o jumătate de oră până când urmau să sosească oaspeții. Pe masa lungă acoperită cu o față de masă din damasc, străluceau paharele de cristal, tacâmurile de argint și trandafirii mari roșii din grădina directorului școlii, așezați în boluri împreună cu frunze de ferigă. Cum stătea și se uita la masă, auzi un zgomot ușor la ușă și se întoarse brusc ca să înfrunte bărbatul înalt și frumos, îmbrăcat în jachetă de seară albă și pantaloni negri.

— Ești frumoasă, spuse el. Îmi pare bine că vărul meu a avut grijă de tine în timpul încercării prin pădure. Dar Adam cunoaște locurile ca pe propria lui mână și este un cavaler curajos înăscut. El veni spre ea și o luă de umeri și o ținu cu blândețe, dar hotărât. Ți amintești când am zburat printre stele, Joanna? A fost foarte plăcut, nu-i așa? Eram gata să ne îndrăgostim și apoi



încet, încet ne-am trezit prieteni, în loc de îndrăgostiți.

Ea se uită la Vance și văzu că zâmbetul lui era nostalgic, ca și cum ar fi realizat că dragostea e ceva serios și pasionat și nu un joc.

— Am fost foarte neliniștit din cauza ta și a lui Adam, continuă el, și apoi începu să râdă prietenește. Dar nu vreau să stricăm petrecerea lui Bonney, nu-i așa?

Ea râse și se liniști.

— Mătușa Charly a aranjat masa superb. Privește trandafirii, Vance.

— Grozavi, nu-i așa? El îi zâmbi. Aș vrea să te sărut, numai ca să-ți arăt ce mulțumit sunt că ești întreagă și că ești aici la Raintree.

Ea nu se opuse pentru că știa că acest sărut era cel al unui prieten. În timp ce el își înclină capul și buzele lui îi atinseră fața, altcineva pătrunse în cameră și se opri brusc în prag. Peste umărul lui Vance, ochii Joannei întâlneau o privire care părea că adunase tot cerul în ea. Severi și calmi, ochii aceștia se uitară fix la ea și apoi el se întoarse brusc pe călcâie.



— Scuzați-mă! spuse el sarcastic. Ies și intru din nou.

— Adam! Vance se îndreptă râzând și se întoarse spre vărul său.

— Nu vreau decât... Adam se întoar-se din nou, iar privirii severe îi luă locul una amuzată... un ajutor ca să-mi fac nodul la cravată. Sunt foarte neîndemâ-natic în seara asta — nu pot să fac bine blestematul ăsta de nod.

— Lasă-mă pe mine. Joanna se îndreptă spre el și era foarte conștien-tă de înălțimea și masculinitatea lui în timp ce-și ridică mâinile ca să-i lege cravata.

— Mulțumesc. El o spuse formal. Sunt mulțumit să văd că rochia coman-dată îți vine bine, Joanna. Arăți cu totul alta în seara asta, față de călătorul obosit din junglă din seara trecută.

— A fost foarte drăguț din partea ta că mi-ai cumpărat rochia. Ea-și elabora apărarea și-și îndreptă spre el un zâmbet curajos. Apoi conștientă că Vance le privea pantomima cu o lică-rire de curiozitate în ochi, ea se întoarse spre ușă.

— Mă duc să văd dacă mătușa Charly are nevoie de mine.



În timp ce ea ieșea din cameră, auzi vocea lui Vance.

— Este o fată foarte bună, spuse el. Adam nu spuse nimic.

Când invitații se îndreptau spre camera ce fusese pregătită pentru dans, Adam propuse un toast pentru ziua de naștere și ei se opriră pentru o clipă. Bonney arăta ca un boboc în rochia ei galben pal, cu o floare pusă în părul ei negru și mătăsos. Ochii îi străluceau de emoție când suflă în lumânările de pe tort și își puse o dorință. Ea îi zâmbi lui Adam în timp ce el o privea învârtind între degetele lui lungi paharul de vin. Se uită fix la perlele care străluceau la gâtul ei tânăr și ea ridică mâna și le atinse și Joanna observă că pentru o clipă ea păru timidă. Cîneva puse un disc și o pereche începu să danseze. Tye era lângă Joanna și cu un zâmbet, ea acceptă și începură să danseze.

— Sărbătorita noastră este foarte fericită, spuse Tye. Uite, Adam își ridică mâna, vrea să ne oprim și să-l ascultăm!

Muzica se opri și discuțiile încetară. Toate privirile erau îndreptate în aștep-



tare spre Adam, în timp ce el păși spre mijlocul camerei conducând-o pe Bonney.

— Vreau să vă anunț un eveniment fericit, spuse el cu un zâmbet. Unii dintre dumneavoastră au ghicit din strălucirea din ochii lui Bonney că ea este foarte fericită în seara asta...

El ridică mâna stângă a fetei la buze și toți suspinară când văzură inelul cu diamant care strălucea pe degetul ei. Vance stătea lângă Adam, în timp ce mătușa Charly se aplecă în scaunul ei cu lacrimi de fericire în ochi. Joanna îi dori lui Adam toată fericirea, dar nu avea puterea să stea și să privească. Adunându-și tot curajul, ea se retrase tăcută din cameră, o umbră albastră care grăbea spre verandă. O luă la fugă și nu se opri până nu ajunsese în colțul cel mai îndepărtat.

Se auzeau strigăte de felicitare din casă, apoi muzica începu din nou. Măinile reci ale Joannei se încleștară de balustrada verandei și trase puternic în piept parfumul tare al florilor din jur și se uita la fâșia de lună argintie ce strălucea pe cer. Era o noapte perfectă pentru îndrăgostiți și șoaapte de dragos-



te, dar ea stătea singură și auzea frânturi de muzică și rar câte un ciripit al vreunei păsări fără odihnă.

— Joanna? O voce de bărbat o strigă și ea, se întoarce brusc. Joanna, de ce ai plecat de la petrecere? De ce ai fugit? Îi ceru el să se explice.

Ea se sprijini cu spatele de balustradă, neînțelegând de ce el era acolo, când Bonney era înăuntru.

— Am... Am simțit nevoia de aer proaspăt, șopti ea.

— Nu ai putut suporta să-l vezi pe Vance logodindu-se cu Bonney?

— Ce? Ea se holba la el, nevenindu-i să creadă. Vance... Bonney?

— Da, draga mea. Dintr-odată el era lângă ea, rochia ei de șifon atingându-i jacheta neagră. Ea-i văzu fața clar, strălucirea din ochi, nervul care zvâcnea în colțul gurii. Nu am putut, niciodată nu am putut accepta ideea ca tu să iubești pe altcineva, în afară de mine.

— Adam...

— Da, Adam! Acum glumea, acum o atingea, acum o trase de lângă balustradă și o ținu strâns ca să nu poată să se îndepărteze de el. De ce ai fugit chiar atunci? Ai crezut că mă logodesc cu Bonney?



— Da...

— Chiar ai crezut, Joanna? El râse ușor și ea simți mâna lui pe păr și mângâierea din ochii lui, care nu se mai fereau ci îi arătau ce simțea. Atât eu cât și mătușa Charly am sperat ca Vance să se îndrăgostească de Bonney. Se pare că și-a dat seama ce simțeam unul pentru celălalt în timpul cât el a fost rănit. Se potrivesc, Joanna. O pereche ar trebuie să arate ca ei... și noi știm din pădure, că farmecul sălbăticiei înseamnă ceva pentru noi, nu-i așa? Am vrut să ți-o spun, am vrut să-ți spun ce mult însemni pentru mine, dar era prea periculos. Am vrut ca nimic să nu strice clipa când veneam la tine și te ceream de soție pentru mine.

— Adam, ești sigur? Ea-i studie fața, voia să fie foarte sigură că acest om ciudat nu-i declara dragostea doar pentru că ei petrecuseră o zi și o noapte singuri în pădure. Nu aș putea suporta dacă ai face-o numai din obligație.

— Obligație? Cu tandrețe aspră el o lipi de el. Nu mi-am dorit nimic pe acest pământ așa cum te-am dorit pe tine, draga mea. Ți-am spus mai demult că nu o să te căsătorești nici cu Vance nici



cu altcineva. Te vei căsători cu mine! Și dacă îți dorești atât de mult să mergi în Noua Zeelandă să o vezi pe Viviana, ei bine, atunci o să mergem acolo în luna de miere. Ce zici?

— Mă bucur. Tremurând în vârtejul unei imense bucurii, ea-și îngropă fața în umărul lui și gustă puterea bărbătească a brațelor ce o înconjurau. Te iubesc, Adam. Te iubesc așa de mult. Chiar când ne certam. Chiar când credeam că o vrei pe Bonney, te iubeam.

— Bonney este pupila mea, spuse el cu tandrețe. Tu ești iubită mea. Chiar de la început, din momentul când te-am făcut să te lupți ca să rămâi la Raintree. Am vrut să aflu dacă firea ta se potrivește cu fata drăguță Joanna și am avut dreptate. Chiar și în avion, cu reciful de coral arătându-și colții sub noi, tu ai susținut moralul tău și al meu și am știut că dacă supraviețuim aterizării, nu voi mai pierde timpul și te voi cere de soție. Nu puteam spera că ții la mine. Mi-am spus că dacă nu, atunci o să te fac să mă iubești.

Ea zâmbi la ideea că nu putea să-l iubească și apoi i se opri respirația când el o strânse lângă inima lui și o sărută



lung și cu dragoste. Era o predare minunată a buzelor și a inimii și a viitorului ei lui Adam Corraine.

— Un preot va veni în vale ca să-l căsătorească pe Vance cu Bonney, îi șopti el. Ce-ar fi să facem o nuntă dublă?

— Da! Oh, da!

— Scumpă Joanna. El o sărută ușor pe păr. Știi, eu am o denumire proprie pentru dragoste. Este dezmierdare. Doresc să te dezmierd toată viața aici, în valea Raintree.

— Nici nu-mi doresc altceva decât să fiu dezmierdată de tine, Adam, aici, în această vale a copacilor care aduc ploaia. Apoi ea se ridică pe vârfuri și-i sărută drăgăstos obrazul prelung, cald și bătut de soare. Ea venise în vale ca să rămână și zâmbetul ei de fericire i se reflecta în privire când Adam o lipi de el și o sărută ca și când nu ar mai fi vrut să se oprească.

SFÂRȘIT

Johanna pleacă din Anglia în Australia la sora ei Viviane dar nu o găsește. În căutare de lucru dă un anunt și i se răspunde de la o fermă. Ajunsă după multe peripeții la fermă este primită cu multă răceală, dar încet încet este curtată de doi bărbați, Vance și vărul lui Adam.

— Ești cel mai arogant bărbat pe care am avut norocul să-l întâlnesc, spuse ea cu aprindere. Fii atent, Adam! Ai început să devii la fel de dur ca bunicul tău și din câte se pare soția lui a tînjit din lipsă de dragoste.



THE BEST